

Păzitorul Adevărului

Ediție Specială

ÎN PRAGUL VEȘNICIEI

Săptămâna de rugăciune, 6-15 decembrie 2019

CUPRINS

<i>Editorial</i> În pragul veșniciei	3
<i>Vineri, 6 decembrie 2019</i> Pregătirea pentru ultima criză	4
<i>Sâmbătă, 7 decembrie 2019</i> Criza iminentă a secolelor	8
<i>Duminică, 8 decembrie 2019</i> Ultima solie de îndurare	12
<i>Miercuri, 11 decembrie 2019</i> O profeție și o promisiune	16
<i>Vineri, 13 decembrie 2019</i> Ultimul act al dramei	20
<i>Sâmbătă, 14 decembrie 2019</i> Când Hristos părăsește Sanctuarul	24
<i>Duminică, 15 decembrie 2019</i> Fericita nădejde	28
<i>Poem</i> Semnele timpului	32

Păzitorul Adevărului Ediție Specială

Traducere a revistei
Reformation Herald, Vol. 60, Nr. 6,
Publicație oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a
Șaptea - Mișcarea de Reformă
web <http://www.sdarm.org> / email: info@sdarm.org

Editura Păzitorul Adevărului
Str. Morii, nr. 27 505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111
E-mail: info@farulsperantei.ro
www.farulsperantei.ro

ISSN: 1584-269x

Săptămâna de rugăciune

Într-o călătorie lungă este ușor să obosim în dorința noastră pentru destinația finală. Uneori, destinația pare să fie atât de departe încât noi avem tendința să ne gândim doar la alte lucruri. Totuși, pe măsură ce ne apropiem de țintă, există o nouă hotărâre și un mai puternic sentiment de grabă – și de speranță.

Poporul lui Dumnezeu este astăzi într-o călătorie spirituală de o importanță mult mai mare decât orice călătorie de pe pământ. Noi suntem de fapt în pragul veșniciei. Semnele timpului se împlinesc rapid în jurul nostru și în curând Domnul va coborî cu un strigăt, cu glasul unui arhangel și cu trâmbița lui Dumnezeu.

Îndurătorul nostru Domn și Mântuitor a considerat potrivit să ne mai susțină încă un an ca să participăm la această săptămână de rugăciune. Va avea aceasta un impact asupra noastră? „Căci El zice: La vremea potrivită, te-am ascultat, în ziua mântuirii, te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii.” (2 Corinteni 6:2).

Învățăturile din acest an „În pragul veșniciei”, vor să ne inspire și să ne amintească de privilegiul extraordinar pe care îl avem de a merge cu Creatorul pământului, al mării și al cerului înainte ca perioada de probă să se încheie pentru planeta noastră decăzută.

Fie ca fiecare dintre noi să luăm în considerare, cu rugăciune, aceste învățături, împărtășindu-le și cu cei care poate sunt izolați sau imobilizați acasă, și să ne amintim următoarele date:

Post cu rugăciune: *Sâmbătă, 14 decembrie*
Daruri pentru misiune: *Duminică, 15 decembrie*

Este rugăciunea noastră ca Duhul lui Dumnezeu să ne înzestreze cu o nouă vitalitate în așteptarea cu nerăbdare a întoarcerii Domnului nostru – și să ne întărească inimile ca în curând să putem fi în stare să Îl întâmpinăm și să spunem din toată inima: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, pe care L-am așteptat, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mântuirea Lui!” (Isaia 25:9, trad. engl.). Amin!

Revista „Păzitorul Adevărului” este o publicație trimestrială editată de Asociația Religioasă a Adventiștilor de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă, care prezintă articole pe teme de doctrină biblică, cu scopul de a îmbogăți viața spirituală a aceluia care caută să cunoască mai mult despre Dumnezeu.

E-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

În pragul

VEȘNICIEI

Israelii se apropiau de Țara Promisă – destinația lor finală, ultima lor țintă. Patruzeci de ani de călătorie prin pustie erau acum în urma lor. Din cauza atitudinii lor mereu nemulțumitoare, majoritatea dintre ei fuseseră lăsați în urmă, morți în deșert.

Satan nu era fericit. Ar fi făcut orice să împiedice poporul lui Dumnezeu să intre în Canaan. Acum s-a folosit de un profet apostat ca să cauzeze vătămare serioasă acelei mulțimi, pentru a-L face pe Dumnezeu să nu găsească plăcere în ei și ca ei să fie distruși.

În trecut Balaam fusese un profet al lui Dumnezeu, dar apoi el a apostaziat. Acum fostul profet al lui Dumnezeu îi prezenta lui Balac un plan diavolesc despre cum să distrugă poporul lui Dumnezeu, chiar când erau la granițele Canaanului. În planul său el a inclus prietenia cu păgânii, muzică senzuală, dans, femei senzuale și vin, ca să le întunece simțurile și să îi atragă într-o dezgustătoare și înjositoare idolatrie.

Biblia rezumă totul spunând că „Israel locuia în Sitim; și poporul a început să se dea la curvie cu fetele lui Moab. Ele au poftit poporul la jertfele dumnezeilor lor; și poporul a mâncat, și s-a închinat până la pământ înaintea dumnezeilor lor.” (Numeri 25:1, 2).

Dumnezeu a trimis o plagă severă care a distrus 24 000 de israeliți. Analizând acest teribil dezastru moral și consecințele lui imediate, Pavel a scris: „Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei. Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: „Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s-au

sculat să joace.” Să nu curvim, cum au făcut unii din ei... Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” (1 Corinteni 10:6-8, 11).

Trăim în pragul veșniciei. Acesta este un timp solemn și foarte periculos când ne așteptăm să-L vedem pe Domnul foarte curând, iar Satan va folosi cele mai puternice arme ale sale să împiedice pe poporul lui Dumnezeu să intre în Țara Promisă din cer.

„Satan cunoaște bine materialul cu care are de-a face în inima omului. El cunoaște acele trăsături din fiecare caracter, care pot fi mai ușor atacate, deoarece le-a studiat mii de ani cu o râvnă demonică și, în generațiile care au urmat una după alta, s-a străduit să-i răstoarne pe cei mai tari bărbați, prinți din Israel, prin aceleași ispite care au izbutit atât de teribil la Baal-Peor. În toate veacurile se găsesc epave de caracter, care au naufragiat la stâncile poftelor firii pământești.

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, iar poporul lui Dumnezeu se află la granițele Canaanului, Satan, ca mai înainte, își va dubla eforturile, ca să-i împiedice să intre în Țara promisă. El întinde curse pentru fiecare suflet. Nu numai cei neștiutori și needucați trebuie să fie cu luare aminte. El va pregăti ispite și pentru acei care se găsesc în locurile cele mai de cinste și în slujbele cele mai sfinte; dacă poate să-i ademenească să-și întineze sufletul, atunci, prin ei, e în stare să-i ducă pe mulți la pieire. Și pentru aceasta se slujește de aceleași mijloace și astăzi, ca și acum trei mii de ani.

Prin prietenii lumești, prin expunerea frumuseții, prin ispita căutării plăcerii, prin dezmăț, petreceri sau un pahar cu vin, el îi duce pe oameni la călcarea poruncii a șaptea...

Israelii au fost ispitiți să păcătuiască într-un moment când se aflau într-o stare de tihnă și siguranță. Au pierdut din vedere să caute fără încetare fața lui Dumnezeu, au neglijat rugăciunea și s-au lăsat în voia unei deosebite încrederi în sine. Comoditatea și îngăduința de sine au lăsat nesupravegheată citadela sufletului și gândurile josnice și-au făcut intrare. Trădătorii de dincoace de ziduri au fost aceia care au dărâmat întăriturile principiilor și l-au trădat pe Israel, încredințându-l puterii lui Satan. În felul acesta caută Satan și în zilele noastre să nimicească sufletele. Un lung proces pregătitor, necunoscut lumii, se desfășoară în inimă înainte ca un creștin să săvârșească păcatul de față. Minte nu coboară deodată de la curăție și sfințenie, la decădere, la patimi și fărădelege. E nevoie de timp pentru ca acei care sunt făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu să ajungă la nivelul brutelor sau al demonicului. Noi suntem schimbați prin privire. Omul care nutrește în inimă cugete necurate ajunge în cele din urmă să aibă plăcere de păcatele pe care altădată la privea cu scârbă.”¹

„Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă.” (1 Corinteni 10:12).

Fie ca Domnul să fie îndurător și milostiv cu poporul Său, pe măsură ce noi ne apropiem de Canaanul ceresc!

Referințe:

¹ Patriarhi și profeți, pp. 457, 458 (sublinieri adăugate).

Pregătirea pentru ultima criză

Compilații din scrierile
E. G. White

O viziune care inspiră seriozitate

Într-o viziune primită la 27 iunie 1850, îngerul care mă însoțea a spus: „Timpul este aproape sfârșit. Reflectați voi chipul minunat al lui Isus așa cum ar trebui?” Apoi atenția mi-a fost îndreptată către pământ și am văzut că va trebui să aibă loc o pregătire între cei care au îmbrățișat în ultima vreme solia celui de-al treilea înger. Îngerul a spus: „Pregătiți-vă, pregătiți-vă, pregătiți-vă. Va trebui să muriți față de lume, cum nu ați mai murit vreodată.” Am văzut că era o mare lucrare de făcut pentru ei și numai o scurtă vreme în care să se înfăptuiască aceasta.

Apoi, am văzut că cele șapte plăgi de pe urmă aveau să fie curând revărsate peste cei care nu aveau adăpost; cu toate acestea, lumea nu le lua în considerare mai mult decât ar fi luat în considerare picăturile de ploaie care erau pe punctul să cadă. Am fost apoi întărită să pot supor-

ta priveliștea îngrozitoare a celor șapte plăgi, mânia lui Dumnezeu. Am văzut că mânia Sa era teribilă și înspăimântătoare și că, dacă El și-ar întinde mâna sau ar ridica-o în mânie, locuitorii lumii ar ajunge ca și cum n-ar fi existat vreodată sau ar suferi de boli incurabile și molime ucigătoare care ar veni asupra lor, și nu ar găsi nicăieri izbăvire, ci ar fi nimiciți de acestea. M-a cuprins groaza și am căzut cu fața în jos înaintea îngerului și l-am implorat să îndepărteze priveliștea aceea, să o ascundă privirilor mele, căci era prea îngrozitoare. Atunci mi-am dat seama, ca niciodată înainte, de importanța faptului de a cerceta cu grijă Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a ști cum se poate scăpa de plăgile despre care Cuvântul declară că vor cădea asupra tuturor celor nesfinți, care se vor închina fiarei și chipului ei și vor primi semnul ei pe frunte sau pe mână. Era un lucru uluitor pentru mine, că oamenii puteau călca Legea lui Dumnezeu și călcau

în picioare Sabatul Său sfânt, când împotriva lor stăteau asemenea avertizări și amenințări.”¹

O pregătire mai amănunțită

...Mi-a fost arătată rămășița de pe pământ. Îngerul li s-a adresat: „Veți evita voi ultimele șapte plăgi? Veți merge voi în slavă și vă veți bucura de tot ce a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc și sunt gata să sufere de dragul Lui? Dacă este așa, trebuie să muriți pentru a putea trăi... Jertfiți totul pentru Dumnezeu. Puneți totul pe altarul Lui — eul, averea, totul ca o jertfă vie. Va fi nevoie de tot ce aveți pentru a intra în slavă. Strângeți-vă o comoară în ceruri, o comoară pe care hoții nu pot s-o fure și nici rugina s-o strice. Trebuie să fiți părtași cu Hristos la suferințele Lui aici, dacă vreți să fiți părtași cu El la slava Sa în lumea cea nouă.”

Cerul va fi nespun de ieftin, dacă-l vom obține prin suferință. Trebuie să ne tăgăduim eul în tot drumul nostru,

să murim zilnic față de el, să lăsăm ca să iasă la iveală numai Isus și să ținem necurmat slava Sa înaintea ochilor. Am văzut că acei care au îmbrățișat recent adevărul va trebui să știe ce înseamnă să suferi de dragul lui Hristos, că vor avea de trecut prin încercări care vor fi dureroase și tăioase, pentru ca ei să poată fi curățiți și învredniciți, prin suferință, să primească sigiliul viului Dumnezeu, să treacă prin timpul necazului celui mare, să-L vadă pe Împărat în frumusețea Sa și să stea în prezența lui Dumnezeu și a îngerilor curați, sfinți.

Când am văzut ce trebuie să fim pentru a moșteni slava și am văzut apoi cât de mult suferise Isus pentru a dobândi pentru noi o moștenire atât de bogată, m-am rugat să putem fi botezați în suferințele lui Hristos, ca să nu dăm înapoi în fața încercărilor, ci să le suportăm cu răbdare și bucurie, știind ce a suferit Isus...²

Am văzut că unii nu-și dau seama de importanța adevărului sau de efectul lui și, acționând sub presiunea momentului sau din entuziasm necontrolat, își urmează adesea propriile sentimente și nesocotesc ordinea bisericii. Asemenea persoane par să creadă că religia constă în principal din a face zgomot. Unii care abia au primit adevărul soliei celui de-al treilea înger sunt gata să critice și să le dea învățătură celor care au fost zidiți în adevăr de ani de zile și care au suferit pentru el și i-au simțit puterea sfințitoare. Cei pe care vrăjmașul a reușit să-i facă să se umfle de mândrie într-o asemenea măsură va trebui să simtă influența sfințitoare a adevărului și să vadă cum i-a găsit acesta — „ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi”. Când adevărul începe să-i curețe și să îndepărteze deșeurile și impuritățile de la ei, după cum sigur o va face când va fi primit cu dragoste, cel pentru care se înfăptuiește această lucrare nu va simți că este bogat, că s-a îmbogățit și nu duce lipsă de nimic.

Cei care mărturisesc adevărul și cred că știu totul înainte de a fi învățat primele sale principii, și care sunt gata să ia locul de învățători și

să-i mustre pe cei care au stat ani de-a rândul neclintii în favoarea adevărului, arată, fără îndoială, că nu au o cunoaștere a adevărului și nu-i cunosc nici efectele; căci, dacă i-ar cunoaște puterea sfințitoare, chiar și în cea mai mică măsură, ar aduce roada dătătoare de pace a neprihănirii și ar fi smeriți sub influența ei dulce, puternică. Ei ar aduce roada spre slava lui Dumnezeu, ar înțelege ce a făcut adevărul pentru ei și i-ar stima pe alții mai mult decât s-ar stima pe ei înșiși.

Am văzut că acei care făceau parte din rămășiță nu erau pregătiți pentru ceea ce va veni peste pământ. Toropeala, ca o stare letargică, părea să se țină lipită de mintea celor mai mulți dintre cei ce mărturisesc credința că noi avem ultima solie. Îngerul meu însoțitor a strigat cu o voce extrem de solemnă: „Pregătiți-vă! Pregătiți-vă! Pregătiți-vă! Pentru că mânia aprinsă a Domnului va veni curând. Mânia Sa va fi turnată neamestecată cu milă, iar voi nu sunteți gata. Sfășiați-vă inimile, nu hainele. O mare lucrare trebuie înfăptuită pentru rămășiță. Mulți dintre ei își concentrează atenția asupra încercărilor mărunte.” Apoi îngerul a mai spus: „În jurul vostru se află legiuni de îngeri răi care încearcă să împingă în mijlocul vostru întunericul lor înspăimântător, pentru ca voi să puteți fi prinși în capcană și luați în robie. Voi îngăduiți minților voastre să fie deturnate cu prea multă ușurință de la lucrarea de pregătire și de la adevărurile extrem de importante ale acestor zile de pe urmă. Și vă ocupați de încercări neînsemnate și desfaceți firul în patru când examinați dificultăți mărunte pentru a le explica spre satisfacția unuia sau a altuia.” Discuția a fost prelungită ore în șir între părțile implicate, și nu doar că timpul lor a fost irosit, ci slujitorii lui Dumnezeu sunt reținuți să-i asculte, în timp ce inimile ambelor părți sunt nesupuse prin har. Dacă mândria și egoismul ar fi lăsate deoparte, cinci minute ar fi suficiente pentru îndepărtarea majorității dificultăților. Îngerii au fost îndurerăți și Dumnezeu nemulțumit

din pricina orelor care au fost petrecute pentru îndreptățirea eului. Am văzut că Dumnezeu nu Se va pleca să asculte justificări lungi și nu dorește nici ca slujitorii Săi să facă acest lucru, irosindu-se astfel timpul prețios, care ar trebui să fie folosit arătându-le călcătorilor Legii că este greșită calea pe care au apucat și scoțând suflete din foc.

Am văzut că poporul lui Dumnezeu se află pe un teren vrăjit și că unii au pierdut aproape cu totul sentimentul scurtimii timpului și al valorii sufletului. Mândria s-a strecurat printre păzitorii Sabatului — mândria îmbrăcămintei și înfățișării. Îngerul a spus: „Va trebui ca păzitorii Sabatului să moară față de eu, să moară față de trufie și față de dragostea de a fi aprobați”.³

Punându-ne în ordine prioritățile

Adevărul, adevărul mântuitor trebuie să fie dat oamenilor care flămânzesc în întuneric. Am văzut că mulți S-au rugat lui Dumnezeu să-i smerească; dacă însă Dumnezeu ar răspunde rugăciunilor lor, aceasta s-ar face prin lucruri teribile în dreptate. Era datoria lor să se smerească singuri. Am văzut că, dacă s-ar îngădui înălțării de sine să fie prezentă, acest lucru ar duce cu siguranță la rătăcirea sufletelor și, dacă nu va fi biruită, aceasta se va dovedi spre ruina lor. Când o persoană începe să se înalțe în propriii săi ochi și crede că poate face ceva, Duhul lui Dumnezeu este retras și aceasta continuă în puterea proprie până când este biruită. Am văzut că un singur sfânt, dacă este drept, ar putea mișca brațul lui Dumnezeu; dar o mulțime de oameni, laolaltă, dacă nu ar fi pe calea cea dreaptă, ar fi slabi și nu ar putea înfăptui nimic.

Mulți au inimi nesupuse, care nu știu ce este umilința și se gândesc mai mult la nemulțumirile lor mărunte, decât la sufletele păcătoșilor. Dacă ar avea în vedere slava lui Dumnezeu, ei ar avea compasiune pentru sufletele care pier în jurul lor; și, când și-ar da seama de situația primejdioasă în care se află, ei s-ar prinde cu putere și ar sprijini

măinile slujitorilor lui Dumnezeu, exercitându-și credința în Dumnezeu, pentru a putea, cu îndrăzneală, dar în iubire, să declare adevărul și să avertizeze sufletele să se prindă de el, înainte ca vocea dulce a îndurării să se stingă. Îngerul a spus: „Cei care revendică numele Lui nu sunt gata”. Am văzut că ultimele șapte plăgi veneau asupra capetelor necrotite ale celor răi; iar apoi cei care le-au stat în cale vor auzi acuzațiile amarnice ale păcătoșilor și inimile li se vor descuraja.

Îngerul a spus: „V-ați ocupat de nimicuri — concentrându-vă asupra încercărilor mărunte — și consecința va fi că unii păcătoși trebuie să fie pierduți”. Dumnezeu dorește să lucreze pentru noi în adunările noastre, și este plăcerea Sa să lucreze. Dar Satan spune: „Voi împiedica lucrarea”. Agenții lui spun „Amin”. Cei ce mărturisesc credința în adevăr se ocupă cu încercările și dificultățile lor meschine, pe care Satan le-a făcut să pară enorme înaintea lor. Este irosit un timp care nu va mai putea fi niciodată refolosit.⁴

Mulți nu își dau seama cum ar trebui să fie pentru a trăi înaintea Domnului fără un Mare Preot în Sanctuar, în timpul necazului celui mare. Cei care primesc sigiliul viului Dumnezeu și sunt protejați în vremea strâmtorării trebuie să reflecte pe deplin chipul lui Isus.

Am văzut că mulți neglijau pregătirea atât de necesară și așteptau timpul de „înviore” și pe cel al „ploii târzii” care să-i facă în stare să stea în picioare în ziua Domnului și să trăiască înaintea Sa. O, pe cât de mulți i-am văzut în timpul strâmtorării fără adăpost! Ei neglijaseră pregătirea necesară; din această pricină, ei nu au putut primi înviore pe care toți trebuie s-o aibă ca să poată fi pregătiți să trăiască în fața unui Dumnezeu sfânt. Cei care refuză să fie ciopliți de către profeți și nu reușesc să-și curețe sufletele, ascultând de tot adevărul, și care sunt dispuși să creadă că starea lor este cu mult mai bună decât este în realitate, vor ajunge în timpul căderii plăgilor și vor vedea atunci

că au nevoie să fie ciopliți și finisați pentru zidire. Dar atunci nu va mai fi timp pentru a face aceasta și nici un Mijlocitor care să le pledeze cauza înaintea Tatălui.

...Am văzut că nimeni nu putea avea parte de „înviore”, dacă nu obținea biruința asupra oricărui păcat, asupra mândriei, egoismului, iubirii de lume și oricărui cuvânt și acțiune greșite. Ar trebui, de aceea, să ne apropiem din ce în ce mai mult de Domnul și să căutăm cu sinceritate acea pregătire necesară pentru a ne face în stare să rămânem neclintiți în bătălie în ziua Domnului. Toți să-și aducă aminte că Dumnezeu este sfânt și că nimeni nu poate sta vreodată în prezența Sa în afară de făpturile sfinte.⁵

Timpul de probă

Timpul de probă va veni peste toți. Prin cernerea pe care o realizează ispita, se vor descoperi creștinii adevărați. Sunt copiii lui Dumnezeu atât de solid întemeiați pe Cuvântul Său, încât să nu cedeze în fața dovezilor date de simțurile lor? Se vor prinde ei de Biblie și numai de Biblie într-o astfel de criză? Dacă va putea, Satan îi va împiedica să-și asigure pregătirea de a rezista în ziua aceea. El va pregăti lucrurile în așa fel, încât să le îngreuească drumul, să-i atragă cu bogății pământești, să-i facă să ducă poveri grele și apăsătoare, pentru ca inimile să le fie supraîncărcate de grijile vieții acesteia, iar ziua încercării să vină peste ei ca un hoț.

Când decretul dat de diferiți conducători ai creștinătății împotriva păzitorilor poruncii va retrage ocrotirea conducerii și-i va lăsa la dispoziția acelor care le doresc distrugerea, copiii lui Dumnezeu vor fugi din orașe și sate, se vor întovărăși în grupe, locuind în cele mai pustii și mai singuratiche locuri. Mulți își vor găsi scăparea în întăriturile munților. Asemenea creștinilor din văile Piemontului, ei vor face din înălțimile pământului sanctuarele lor și vor mulțumi lui Dumnezeu pentru „întăriturile stâncilor.” (Isaia 33:16). Dar mulți din toate popoarele și din toate

clasele, de sus și de jos, bogați și săraci, negri și albi, vor fi aruncați în robia cea mai nedreaptă și mai crudă. Cei iubiți ai lui Dumnezeu vor trece prin zile grele, legați în lanțuri, închiși după gratiile închisorilor, condamnați la moarte, iar alții, în mod vădit, vor fi lăsați să moară de foame, în temnițele întunecoase și dezgustătoare. Nicio ureche omenască nu este deschisă să audă gemetele lor; nicio mână omenască nu este gata să le dea ajutor.

Îl va uita oare Dumnezeu pe poporul Său în acest ceas al încercării? L-a uitat El pe Noe cel credincios, atunci când judecățile lui Dumnezeu au fost dezlănțuite peste lumea antediluviană? L-a uitat El pe Lot, atunci când a căzut foc din cer pentru a nimici cetățile câmpiei? L-a uitat El pe Iosif, înconjurat de idolatri în Egipt? L-a uitat El pe Ilie când jurământul Izabelei îl amenința cu aceeași soartă ca a preoților lui Baal? L-a uitat El pe Ieremia în groapa întunecoasă și dezgustătoare a închisorii? I-a uitat El pe cei trei demnitari în cuptorul de foc? Sau pe Daniel în groapa leilor?

Cu toate că vrăjmașii îi pot arunca în închisoare, pereții celei nu pot întrerupe legătura dintre sufletele lor și Hristos. Acela care vede fiecare slăbiciune a lor, care cunoaște toate încercările, este mai presus de puterile pământului; și îngerii vor veni la ei, în celulele singuratiche, aducându-le lumină și pace din cer. Temnița va fi ca un palat, căci acolo locuiesc cei bogați în credință, iar zidurile întunecate vor fi luminate de lumina cerească, la fel ca atunci când Pavel și Sila se rugau și cântau laude la miezul nopții, în temnița din Filipi.⁶

Esența religiei noastre

Dragostea față de Dumnezeu și față de semenii este esența religiei noastre. Nimeni nu poate să-L iubească pe Hristos și să nu-i iubească pe copiii Săi. Când suntem uniți cu Hristos, avem gândul lui Hristos. Curăția și dragostea strălucesc în caracter, iar blândețea și adevărul conduc viața. Însăși expresia

feței este schimbată. Hristos, care locuiește în suflet, exercită o putere de schimbare, iar aspectul exterior dovedește că în interior domnesc pacea și bucuria.⁷

Trebuie să trăim în Hristos și El în noi; atunci defectele vor dispărea din caracterele noastre. Cu cât trăim mai aproape de Isus, cu atât vom reflecta mai mult imaginea Sa în cuvintele și caracterele noastre. Și cu cât ne depărtăm mai mult de Dumnezeu, ne depărtăm tot mai mult și de lumina vieții și, cu siguranță, vom deveni pervertiți, dictatoriali, cu o inimă împietrită. Ar trebui să facem drept misiune a noastră aceea de a strânge razele divine ale luminii care vin de la tronul lui Dumnezeu și de a le împărștia pe căile altora...

Aducând rod

În acest timp de probă noi trebuie să ne pregătim fie pentru viața veșnică în slavă, fie pentru moarte veșnică. Aici suntem noi angajați în lucrarea de construire a caracterelor noastre; și dacă reușim, vom merita de la Stăpânul nostru salutul: „Bine, rob bun și credincios.” Hristos a plecat să facă cel mai sfânt serviciu, și ne-a spus să veghem și să ne rugăm, ca nu cumva să Se întoarcă pe neașteptate și să ne găsească dormind. Caracterul la care noi lucrăm acum va fi analizat în fața lui Dumnezeu, înaintea ca Hristos să părăsească sanctuarul. Acolo Dumnezeu va vedea ce fel de caractere am construit pentru acum și pentru eternitate. Oare cum vom sta în fața Dumnezeului veșnic? Câți snopi adunați prin eforturile noastre serioase vom aduce Stăpânului?

Căci fiecărui om îi este dată misiunea sa, și aceasta nu este de a se uita la defectele altora, nici de a căuta să imite lumea. Apostolul spune: „Voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.” Aceasta înseamnă mai mult decât ne imaginăm noi; morți pentru interese lumești, morți pentru ambiții lumești. Ce poziție este aceasta!...

Toți avem defecte de caracter de biruit, și de aceea nici un om nu poate să fie modelul tău. Nu ar trebui să te mulțumești să faci ce fac și alții. Dacă ei nu trăiesc în adevăr, vei fi tu scuzat pentru neascultare? Nu ar trebui să le imiți exemplul, ar trebui să încerci să îi ajuți printr-o trăire dreaptă înaintea lor. În mod individual, tu stai în fața lui Dumnezeu ca și cum Hristos ar fi murit doar pentru tine; și tu trebuie să îi dai socoteală pentru tine însuși. Dar tu nu ești responsabil doar pentru tine, ci și pentru acel suflet peste care tu ai o anumită influență, și pentru care Dumnezeu a plătit un preț atât de mare. Dacă tu îți neglijezi datoria în această privință, care va fi partea ta în ziua Domnului? Cum crezi că se vor simți cei necredincioși să vadă națiunile salvate, pășind pe porțile cetății lui Dumnezeu, și ei să fie respinși? Dar cum ne vom simți noi, când ne vom uita în jur și vom vedea câți oameni sunt în cetate datorită nouă? Vom putea să izbucnim în cântări de laudă, spunând: „Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat, și a înviat.” Nimeni nu va intra în cetate decât dacă are o inimă curată...

Cea mai mare victorie pentru fiecare dintre noi va fi să biruim eul, să facem eul ascultător de legea lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea noastră; facem noi această lucrare? Lucrăm noi pentru salvarea altora prin influența noastră?... Adevărul va arde în inimile voastre așa încât nu veți putea sta nepăsători, veți fi obligați să îl exprimați; va trebui să îl răspândiți la toți cei care vor să vă asculte.

Nu a existat niciodată un timp mai solemn și mai important ca

perioada în care trăim... membrii laici ai bisericii în special nu fac nici măcar a cincea parte din ce ar putea și ar trebui să facă...

Satan va lucra să dezbină și să separe poporul lui Dumnezeu unul de altul. Și în timp ce el face aceasta, fiți atenți ca niciunul din voi să nu îl ajute în lucrarea sa. Vrem să punem deoparte inimile reci și să lăsăm dragostea, compasiunea tandră, adevărata curtoazie și spiritul de gingășie să vină în mijlocul nostru. Iată-ne aici în timpul de așteptare, în ziua lăsată de Dumnezeu pentru pregătire. Aici, în această lume, trebuie să ne pregătim să rezistăm marilor ispite care vor veni în curând asupra noastră. Și totuși unii dintre noi se comportă ca și cum am avea un mileniu înaintea noastră în care să ne facem lucrarea. Dar, versetul spune: „Vegheați și rugați-vă, căci nu știți când va veni vremea aceea.” Și ce a spus Hristos ucenicilor Săi, vă spun și eu vouă: „Luați seama, vegheați și rugați-vă”, ca atunci când Stăpânul va veni să Se socotească cu servii Săi, voi să primiți de la El coroana vieții pusă deoparte pentru cei biruitori și să vă bucurați împreună cu El în Împărăția Sa.⁸

Referințe:

¹ Scrieri Timpurii, pp. 64, 65;

² Idem, pp. 66, 67; ³ Idem, pp. 118-120;

⁴ Idem, pp. 120, 121; ⁵ Idem, p. 71;

⁶ Marea Luptă, pp. 625-627;

⁷ Selected Messages, bk. 1, p. 337;

⁸ The Review and Herald, 18 august, 1885.

Criza iminentă a secolelor

de Edgar Ramos - Bolivia

„Vai! Ce zi!” Da, ziua Domnului este aproape, vine ca o pustiire de la Cel Atotputernic.” (Ioel 1:15).

„Proorociile pe care Marele EU SUNT le-a dat în Cuvântul Său, unind o verigă cu alta în lanțul evenimentelor, din veșnicia din trecut până în veșnicia viitoare, ne spun unde ne găsim astăzi în desfășurarea veacurilor și ce se poate aștepta în timpul care vine. Tot ce proorocia a prevestit că se va împlini, până în vremea de astăzi, a fost înregistrat pe paginile istoriei și putem fi siguri că tot ce trebuie să vină se va împlini la rândul său.”¹

Ucenicii Îl întrebă pe Hristos despre întoarcerea Sa

Referindu-se la minunatul templu din Ierusalim, Isus a declarat că va veni ziua când „nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată.” (Matei 24:2).

„Hristos vorbise unei mulțimi de oameni; dar, când a rămas singur,

Petru, Ioan, Iacov și Andrei au venit la El, pe când stătea pe Muntele Măslinilor, și au zis: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” Isus nu le-a răspuns ucenicilor, făcând deosebire între distrugerea Ierusalimului și ziua cea mare a venirii Sale. El a amestecat descrierea acestor două evenimente. Dacă le-ar fi descoperit ucenicilor evenimentele viitoare, așa cum le vedea El, ei n-ar fi putut suporta priveliștea. Din milă pentru ei, El a amestecat descrierea celor două mari crize, lăsându-i pe ucenici să cerceteze ei înșiși înțelesul.”²

Profețiile lui Isus se împlinesc

Astăzi semnele vremurilor declară că ne găsim în pragul unor evenimente mari și solemne. Totul în lumea noastră este în mișcare. Înaintea ochilor noștri se împlinesc proorocia Mântuitorului cu privire

la evenimentele ce vor preceda venirea Sa: „Veți auzi de războaie și vești de războaie... Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății, și pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumă”. (Matei 24:6, 7). Timpul prezent este de un interes copleșitor pentru toți cei vii.³

Profeți mincinoși

Unul din semnele distrugerii Ierusalimului, pe care Hristos l-a făcut cunoscut, a fost: „Se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți.” (Matei 24:11).

„Prooroci mincinoși s-au ridicat și au înșelat pe oameni, ducând un mare număr în deșert. Magicieni și vrăjitori, susținând că au puteri miraculoase, au atras pe oameni după ei prin singurătățile munților. Dar profeția aceasta a fost dată și pentru zilele din urmă. Semnul acesta este dat ca o dovadă a celei de a doua veniri.”⁴

„Dar Duhul spune lămurit că, în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor.” (1 Timotei 4:1).

În fiecare zi se înmulțesc dovezile întristătoare că încrederea în cuvântul sigur al profeției se diminuează și că în locul acesteia superstiția și vrăjile satanice captivează intelectul multora, inclusiv, în mod ironic, a unei părți din liderii religioși. Alții sunt înșelați de misticismul teozofiei și de alte religii estice bazate pe spiritualism. „Învățătura cu privire la conștiința omului în moarte, îndeosebi credința că duhurile morților se întorc să slujească celor vii, a pregătit calea pentru spiritismul modern.”⁵

Astăzi spiritismul se contopește cu creștinismul nominal, făcând miracole și minuni mincinoase. Prin spiritism, bolnavii par a fi vindecați pentru că Satan contraface binecuvântările Duhului Sfânt.

În acest fel spiritismul, catolicismul, și protestantismul apostat lucrează tot mai mult împreună, după cum descrie și Ioan că a „văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște.” (Apocalipsa 16:13). Cuvântul profețit se împlinește astfel în fața ochilor noștri.

„Și nu este de mirare, căci chiar Satan se preface într-un înger de lumină.” (2 Corinteni 11:14).

Semne în ceruri și pe pământ

Isus a prevestit că „vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, cari nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor.” (Luca 21:25) Vezi și Matei 24:29; Marcu 13:24-26 și Apocalipsa 6:12-17.

„...și, pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumă.” (Matei 24:7).

„Dar, în zilele acelea, după necazul acesta, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei...” (Marcu 13:24).

Ce se înțelege prin: „zilele acelea”? Profeția celor 1260 de ani ai perioadei supremației papale a durat din anul 538 î. Hr. până în 1798 î. Hr. Nenorocirea s-a sfârșit cu cel puțin 25 de ani înainte de anul 1798.

În acel timp, următoarele semne au avut loc ca împlinire a profeției:⁶

♦ Marele cutremur de pământ, la 1 noiembrie 1755.

♦ Semne în soare și lună, la 19 Mai 1780.

♦ Semne în stele, la 13 Noiembrie 1833.

„Tot așa și voi, când veți vedea toate acestea, să știți că este aproape, chiar la uși.” (Matei 24:33 BTF).

Apropiindu-ne de o criză și mai mare

„Timpul prezent este de un interes copleșitor pentru toți cei vii. Conducătorii și oamenii de stat, bărbați care ocupă poziții de încredere și autoritate, bărbați și femei care gândesc, din toate clasele, au atenția îndreptată asupra evenimentelor care au loc în jurul nostru. Ei sunt atenți la relațiile care există între popoare. Ei observă intensitatea care pune stăpânire pe orice element al naturii și recunosc că ceva mare și hotărâtor este gata să aibă loc — că lumea este pe pragul unei crize uluitoare.”⁷

„În curând se vor ridica necazuri grele peste națiuni – necazuri care nu vor înceta până nu va veni Isus.”⁸

Mortalitate și foamete

„Ne așteaptă timpuri periculoase. Întreaga lume va fi implicată în nedumerire și suferință, boală de orice fel va veni asupra familiei umane, și o asemenea ignoranță ca cea care există acum cu privire la legile sănătății va avea ca rezultat o mare suferință și pierderea multor vieți care ar fi putut fi salvate.”⁹

„Vor fi mulți suferinzi care vor avea nevoie de ajutor, nu doar între cei din credința noastră, ci și în mare parte între mulți dintre acei care nu cunosc adevărul.”¹⁰

„Lumea noastră este o imensă leprozerie, scena unei mizerii asupra

căreia nu îndrăznim să zăbovim nici măcar cu gândul. Dacă am vedea-o așa cum este, povara ne-ar fi prea îngrozitoare. Cu toate acestea, Dumnezeu simte totul. Pentru a distruge păcatul și rezultatele lui, El L-a dat pe Preaiubitul Său și a făcut accesibil puterii noastre, ca, prin cooperarea cu El, să punem capăt acestei scene a nenorocirii. „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14).¹¹

„Lumea creștină a dovedit dispreț față de Legea lui leghova; Domnul însă va face exact ce a spus — își va retrage binecuvântările de pe pământ și își va îndepărta grija Sa protectoare de la acei care se răscoală împotriva Legii Sale, și care îi învăță și obligă și pe alții să facă la fel. Satan are control asupra tuturor acelor pe care Dumnezeu nu îi păzește în mod deosebit. El va favoriza și va face pe unii să prospere pentru ca să-și aducă la îndeplinire planurile; el va aduce necazuri asupra altora și îi va face pe oameni să creadă că Dumnezeu este Acela care îi chinuie.

În timp ce apare înaintea copiilor oamenilor ca un medic care le poate vindeca bolile, el va aduce boală și dezastru, până acolo încât orașele aglomerate să fie aduse în stare de ruină și părăsire. Chiar acum, el este la lucru. În accidente și calamități pe mare și pe uscat, în marile conflagrații, în furtuni grozave și în uragane pustiitoare, inundații, cicloane, valuri uriașe și în cutremure, în toate locurile și în mii de forme, Satan își exercită puterea. El distruge recolta gata de recoltat și apoi urmează foametea și suferința. El face ca aerul să fie poluat de moarte și mii de oameni mor din cauza stricăciunii lui. Aceste calamități vor deveni din ce în ce mai frecvente și mai dezastruoase. Distrugerea va fi și asupra omului și asupra vitelor...

„Unii vor fi ispitiți să primească aceste minuni ca fiind ale lui Dumnezeu. Bolnavii vor fi vindecați în fața noastră. Vor fi făcute minuni sub

ochii noștri. Suntem noi pregătiți pentru încercarea care ne așteaptă, când minunile înșelătoare ale lui Satan se vor manifesta și mai mult? Oare nu vor fi ademenite și prinse în capcană multe suflete? Îndepărându-se de preceptele clare și de poruncile lui Dumnezeu și dând atenție unor basme, mințile multora sunt pregătite să primească aceste minuni mincinoase. Noi toți trebuie să căutăm să ne înarmăm acum pentru lupta în care ne vom angaja în curând. Credința în Cuvântul lui Dumnezeu, studiat cu rugăciune și pus în practică, va constitui scutul și apărarea noastră împotriva puterii lui Satan și ne va face biruitori prin sângele lui Hristos.”¹²

O vreme a violenței

„Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie (engl.KJV: violență). Dumnezeu S-a uitat spre pământ, și iată că pământul era stricat; căci orice faptură își stricase calea pe pământ.” (Geneza 6:11, 12).

„În zilele lui Noe o majoritate coplesitoare se opunea adevărului, și era fermecată de o împletitură de minciuni. Țara era plină de violență. Război, crime, ucideri, erau la ordinea zilei. La fel va fi și înainte de a doua venire a lui Hristos.”¹³

„Teribilele rapoarte pe care le auzim despre crime și tâlhării, despre accidente de cale ferată și fapte de violență, ne dau de știre că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Acum, chiar acum, trebuie să ne pregătim pentru revenirea Domnului.”¹⁴

Acțiuni ale sindicatelor

Profetul Ioel a prevăzut o atitudine predominantă a ultimelor zile: „Fiarele plugurilor voastre prefăcutele în săbii, și cosoarele în sulite! Cel slab să zică: „Sunt tare!”” (Ioel 3:10).

„Sindicatelor sunt imediat agitate către violență dacă nu sunt respectate cererile lor. Devine din ce în ce mai clar că locuitorii acestei lumi nu sunt în armonie cu Dumnezeu.

Nicio teorie științifică nu poate explica marșul continuu al lucrăto-

rilor răului sub strategia lui Satan. În fiecare grup îngerii răi lucrează, îndemnându-i pe oameni să comită acte de violență.”¹⁵

„Sindicatelor vor fi unul dintre agenții care vor aduce asupra acestui pământ un timp de necaz cum nu s-a mai văzut de la începutul lumii.”¹⁶

Cutremure și inundații

„Prin incendii, inundații, cutremure, prin furia marelui adânc, prin calamități pe mare și pe uscat, se dă avertismentul că Duhul lui Dumnezeu nu se va lupta întotdeauna cu oamenii.”¹⁷

Cutremure extrem de catastrofale au marcat secolul XXI. Peste 806.000 de oameni și-au pierdut viețile în cutremure, începând cu anul 2000. Într-adevăr, Spiritul profetic explică: „A sosit timpul când, pentru o clipă putem să stăm pe un teren sigur, iar în clipa următoare, să simțim că ne fuge pământul de sub picioare. Cutremurele vor avea loc acolo unde ne așteptăm mai puțin.”¹⁸

Semne în natură

„Pământul jelește și se veștejește, lumea tânjește și se veștejește, trufășii pământului tânjesc. Pământul este de asemenea întinat sub locuitorii acestuia, fiindcă au încălcat legile, au schimbat rânduiala, au rupt legământul veșnic. (Isaia 24:4, 5, trad. BTF).

„Satan acționează în atmosferă, el otrăvește aerul, iar în privința acestora noi depindem de Dumnezeu pentru viața noastră — atât cea prezentă, cât și cea veșnică. Pentru că ne aflăm în situația aceasta, trebuie să fim foarte atenți, întru totul consacrați, întru totul convertiți, întru totul dedicați lui Dumnezeu. Totuși noi parcă stăm ca și cum am fi paralizați. Fie ca Dumnezeul cerurilor să ne trezească!”¹⁹

„Dumnezeu nu a împiedicat puterile întunericului să își ducă mai departe lucrarea lor de a polua cu miasme mortale aerul, care este una dintre sursele vieții și hranei. Nu numai vegetația este afectată, ci și oamenii suferă de epidemii...

Aceste lucruri sunt urmarea faptului că stropi din cupa mâniei

lui Dumnezeu cad peste pământ, dar ele sunt doar niște reprezentări vagi ale lucrurilor care vor avea loc în viitorul apropiat.”²⁰

O plagă morală

La momentul scrierii acestui material, conform cu Centrul de Cercetare Pew, există 30 de națiuni care efectuează căsătorii între persoane de același sex, iar alte 4 țări recunosc astfel de căsătorii. Amintiți-vă de rugăciunea stăruitoare a lui Avraam, din Geneza capitolul 18, ca Dumnezeu să-i cruțe pe locuitorii cetăților nelegiuite din vremea lui.

„Există o stranie abandonare a principiului; o coborâre a standardului moralității; păcatele care au făcut ca judecățile lui Dumnezeu să fie revărsate asupra pământului la potop și în nimicirea prin foc a Sodomei se înmulțesc cu repeziciune. Ne apropiem de sfârșit. Dumnezeu a suportat mult timp perversitatea omenirii, dar pedepsirea lor nu este nicidecum nesigură. Cei care mărturisesc a fi lumina lumii să se depărteze de orice nelegiuire.”²¹

Ultimul semn care va anunța sfârșitul harului lui Dumnezeu

„[Celei de-a doua fiare] i s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.” (Apocalipsa 13:15).

„Cu o precizie fără greș, Cel Infinit încă are o judecată cu popoarele. În timp ce mila Lui este oferită cu chemări la pocăință, această judecată rămâne deschisă; dar atunci când oamenii ating un nivel stabilit de Dumnezeu, începe lucrarea mâniei Sale. Conturile se închid. Răbdarea divină ajunge la capăt. Mila nu mai mijlocește în favoarea lor.”²²

„Pentru că păcatele ei s-au îngmădit, și au ajuns până în cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.” (Apocalipsa 18: 5). Când va fi acest timp?

„Dumnezeu ține o socoteală cu națiunile: cifrele cresc împotriva lor în cărțile cerului; și când se va da o lege că încălcarea primei zile a săp-

tămâni și va fi pedepsită, atunci cupa lor va fi plină.” (23)

Evenimentele care vor urma se află în mâna lui Dumnezeu

„Lumea nu este fără conducător. Programul evenimentelor care vor veni se află în mâinile Domnului. Maiestatea cerului are în sarcina Sa destinul națiunilor, dar și preocuparea față de biserica Sa.”²⁴

Concluzie

Iubiții mei frați, prin împlinirea semnelor, Dumnezeu are un scop când permite apariția acestor calamități. Ele sunt unul din mijloacele Sale de a chema pe bărbați și femei la reflecție și pocăință.

Pe măsură ce un alt an se apropie de final, nu ar trebui ca aceste judecăți să ne determine pe noi, poporul lui Dumnezeu, să reflectăm la căile noastre?

„Sfârșitul este aproape, timpul de probă se încheie. O, să căutăm dar pe Dumnezeu cât timp El poate să fie găsit, să Îl chemăm, câtă vreme este aproape! Profetul spune: „Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului.” (Țefania 2:3).²⁵

Rugăciunea noastră este să avem o experiență sinceră de pocăință și mărturisire în fața Mântuitorului nostru Isus Hristos. Amin.

Referințe:

¹ *Profeți și regi*, p. 536;

² *Hristos, lumina lumii*, p. 628;

³ *Profeți și regi*, pp. 536, 537;

⁴ *Hristos, lumina lumii*, p. 631;

⁵ *Marea luptă*, p. 551;

⁶ (*Vezi Marea luptă*, p. 304-308, 333, 334);

⁷ *Profeți și regi*, p. 537;

⁸ *Maranata*, p. 174;

⁹ *Idem*;

¹¹ *Educația*, p. 264;

¹² *Sfaturi pentru Sănătate*, pp. 460, 461

¹³ *Comentarii Biblice*, vol. 1, p. 1090;

¹⁴ *Evenimentele ultimelor zile*, p. 23;

¹⁵ *The Upward Look*, p. 334;

¹⁶ *Maranata*, p. 182;

¹⁷ *The Upward Look*, p. 340;

¹⁸ *Testimonies to Ministers*, p. 421;

¹⁹ *Selected Messages*, bk. 2, p. 52;

²⁰ *Idem*, bk. 3, p. 391;

²¹ *Testimonies*, vol. 5, p. 601;

²² *Profeți și Regi*, p. 364;

²³ *Comentarii Biblice*, vol. 7, p. 910;

²⁴ *Testimonies*, vol. 5, p. 753;

²⁵ *Maranata*, p. 37.

Care sunt câteva semne actuale ale timpurilor?

1. Un semn că Isus va veni din nou în curând este alegerea oamenilor lumii să caute mai degrabă plăceri decât pe Dumnezeu.

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, ne iubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia. Sunt printre ei unii, care se vâra prin case, și momesc pe femeile ușurate de păcate și frământate de felurite poftă, care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului.” (2 Timotei 3:1-7). Acest pasaj descrie lumea din timpul nostru și problemele ei. Oamenii în mod voit pun plăcerea mai presus de Dumnezeu și cererile Sale. Ei sunt mereu în căutarea „adevărului”. Dar când adevărul cere umilință, recunoașterea lui Dumnezeu, o dragoste plină de compasiune pentru „semenii” noștri, respect pentru autoritate, și recunoștință, atunci adevărul este ignorat. Lumea noastră sacrifică foarte ușor adevărul pentru ceea ce ei experimentează ca fiind plăcere. Într-o presupusă căutare a adevărului, ei nu vor putea niciodată să îl găsească.

2. Un semn că Isus va veni în curând este oportunitatea pe care o avem să răspândim evanghelia în toată lumea, ca niciodată până acum.

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14).

Schimbările recente în călătorie și comunicație asigură oportunitatea răspândirii evangheliei în mai multe părți ale lumii decât până acum. Acum este timpul când resursele stau la dispoziție să îplinească profeția. Cine va accepta această provocarea de a coopera cu Dumnezeu, pentru a face ceea ce Dumnezeu a spus că se va face?

3. Un semn că Isus va veni în curând este opoziția față de mesajul evangheliei veșnice așa cum este dat de cei trei îngeri în Apocalipsa.

Mesajul primului înger: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:7).

Minciună folosită împotriva acestui mesaj: Dumnezeu nu a creat această lume și, prin urmare, închinarea ar trebui să se dea omenirii și gloria trebuie dată mai degrabă creaturii decât Creatorului.

Mesajul celui de-al doilea înger: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!” (Apocalipsa 14:8).

Minciună folosită împotriva acestui mesaj: Lumea nu este căzută, de fapt ea progresează către cele mai înalte realizări și percepții ale adevărului.

Mesajul celui de-al treilea înger: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinat în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.” (Apocalipsa 14:9, 10).

Minciună folosită împotriva acestui mesaj: Dumnezeu este atât de iubitor încât El nu ne-ar pedepsi sau distruge.

Acestea sunt într-adevăr câteva dintre dovezile actuale ale reînnoirii curânde a Domnului!

Ultima solie de îndurare

de Alonso Amaya – Honduras

Introducere

Solia de îndurare a lui Dumnezeu către omenirea căzută a fost oferită fiecărei generații. Suveranul universului a înălțat bărbați și femei altruști care să stăruie în „legăturile dragostei” (Osea 11:4), folosindu-i pe ei ca o binecuvântare în fiecare generație. În marea Sa îndurare, El a trimis îngeri într-o misiune specială de a salva trei suflete cu acest simplu mesaj: „Scapă-ți viața” (Geneza 19:17). Iar iubitul nostru Mântuitor a venit, de asemenea, să salveze un om extraordinar și totuși valoros, cu un apel uimitor: „De ce mă prigonești?” (Faptele Apostolilor 9:4).

În mod asemănător, în generația noastră, această solie de îndurare nu

este cu nimic mai puțin importantă decât în trecut. Noi suntem vestitorii cetății din ultima generație, pentru că nouă ni s-a descoperit ultimul ceas în care se manifestă îndurarea lui Dumnezeu.

Programul de 6000 de ani

Marea luptă dintre Hristos și Satan, care se află acum în desfășurare de aproape 6.000 de ani, este gata să se încheie. Satan își dublează eforturile sale de a sabota lucrarea lui Hristos în folosul omenirii și de a prinde sufletele în lațurile lui. Scopul lui este să îi aibă pe oameni cufundați în întuneric și nepocăință până când se va termina lucrarea de mijlocire a Mântuitorului și nu vor mai exista jertfe pentru păcat.

„Marea luptă dintre Hristos și Satan, care a fost dusă aproape șase mii de ani, se va încheia în curând.”¹ „Timp de șase mii de ani, credința s-a zidit pe Hristos. Timp de șase mii de ani, torențele și furtunile mâniei satanice au lovit în Stânca mântuirii noastre, dar ea stă neclintită.”²

Inspirația divină ne dezvăluie astfel că perioada de timp pentru planeta noastră și faptele care se desfășoară în această dramă – fie în favoarea ei, fie pentru distrugerea ei – durează aproximativ 6.000 de ani.

Având aceste dovezi clare cu privire la timp, anumite evenimente au fost hotărâte în marea luptă. Zidirea credinței în Hristos, Stânca veșnică de neclintit, a rămas singura sursă de salvare în fața fiecărei furtuni.

Har pentru antediluvieni

1. Un timp de probă. În perioada de început a istoriei acestui pământ, când omenirea era încă tânără, „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” (Geneza 6:5).

Cel Veșnic a declarat: „Duhul Meu nu se va lupta pururea cu omul, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.” (Versetul 3 KJV).

2. Ordinul de distrugere. Cel Atotputernic a avertizat despre distrugerea omului, animalelor, reptilelor și păsărilor. „Și Domnul a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare, și până la păsările cerului; căci Îmi pare rău că i-am făcut.” (Versetul 7).

3. Instrumentul distrugerii.

Instrumentul distrugerii urma să fie o inundație răspândită în întreaga lume: „Și, iată că Eu, chiar Eu, am să aduc un potop de ape pe pământ, ca să nimicească orice făptură de sub cer, care are suflare de viață; tot ce este pe pământ va pieri.” (Versetul 17 engl.KJV).

4. Soluția. Soluția era de a intra în corabie: „Domnul a zis lui Noe: „Intră în corabie, tu și toată casa ta; căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni.” (Geneza 7:1).

Observați că pentru această generație de dinaintea potopului, ultima solie de îndurare specifica perioada de timp rămasă; de asemenea, ea preciza ce creaturi vor fi distruse, instrumentul distrugerii care va fi folosit – și, în final, modul în care oamenii puteau fi salvați. Prin urmare, este clar că generația antediluviană a pierit nu din cauza unei neglijențe din partea lui Dumnezeu de a-i informa și a le oferi harul Său. Nu, Dumnezeu în mila Sa a pus întreaga lor mântuire la îndemână. Dar ei au refuzat-o. De aceea cuvântul lui Dumnezeu se refera la antediluvieni ca fiind acei „care fuseseră răzvrățiți odinioară, când îndelunga răbdare

a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt.” (1 Petru 3:20). Dumnezeu a fost răbdător cât timp se construia corabia – și oricine era liber să intre. Dar, din nefericire, majoritatea au respins ultima invitație pentru că ei nu aveau credință, și astfel propria lor neascultare le-a pecetluit destinul.

Ultima noapte pentru Sodoma și Gomora

1. Timpul de probă. Oamenii stabiliți în orașele din câmpie prosperaseră din abundență. Din nefericire, un belșug de pâine a adus totodată și o trândăvie egoistă și păcat, în ciuda faptului că Dumnezeu a trimis mesagerii săi cu scopul de a-i salva și nu de a-i distruge. Acești mesageri au stăruit cu râvnă în acea noapte. Ei au explicat foarte clar scopul lor divin căci „Domnul a zis: „Strigătul împotriva Sodomei și Gomorei s-a mărit, și păcatul lor într-adevăr este nespus de greu.” (Geneza 18:20). Acest păcat cumplit avea să fie cauza distrugerii lor.

„Ceii doi îngeri au ajuns la Sodoma seara; și Lot ședea la poarta Sodomei. Când i-a văzut Lot, s-a sculat, le-a ieșit înainte, și s-a plecat până la pământ. Apoi a zis: „Domnii mei, intrați, vă rog, în casa robului vostru, ca să rămâneți peste noapte în ea și să vă spălați-vă picioarele; mâine vă veți scula de dimineață, și vă veți vedea de drum.” „Nu”, au răspuns ei, „ci vom petrece noaptea în uliță” (Geneza 19:1, 2). Aceea a fost ultima noapte pentru acel oraș.

2. Ordinul de distrugere. Îngerii au avertizat: „tot ce ai în cetate: scoate-i din locul acesta. Căci avem să nimicim locul acesta, pentru că a ajuns mare plângere înaintea Domnului împotriva locuitorilor lui. De aceea ne-a trimis Domnul, ca să -l nimicim.” (Versetul 12, 13).

3. Instrumentul distrugerii. „Atunci Domnul a făcut să ploaie peste Sodoma și peste Gomora pucioasă și foc de la Domnul din cer.” (Versetul 24).

4. Soluția. Când familia lui Lot a fost condusă afară de către îngeri, au fost

avertizați, „Scapă-ți viața; să nu te uiți înapoi, și să nu te oprești în vreun loc din Câmpie: scapă la munte, ca să nu pieri.” (Versetul 17).

Dumnezeu nu neglijează niciodată să spună în cuvântul Său tot ce este esențial de realizat. El a avut un scop specific în flăcările care au căzut din cer. La cerința lui Lot, Dumnezeu nu a îndreptat pedeapsa Lui și peste Țoar, care era tot în câmpie. În această scenă vedem iubirea supremă și mila lui Dumnezeu în salvarea acelui mic oraș Țoar – odată cu Lot și fiicele lui.

Ilustrațiile de mai sus din cartea Genezei s-au întâmplat în trecut. Noi trebuie să ne implicăm acum în a analiza propriul nostru prezent și viitor:

Oportunitatea noastră în aceste ultime zile

1. Timpul de probă. Timpul alocat pentru această planetă este limitat. Domnul Isus Hristos va proclama în curând solemnele cuvinte: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe! Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.” (Apocalipsa 22:11, 12). În acest caz, într-o oarecare măsură, timpul specificat este parțial determinat de propriul nostru comportament:

„Nu a fost voia lui Dumnezeu ca venirea lui Hristos să fie întârziată atât de mult. Dumnezeu nu a plănuit ca poporul Israel să rățească timp de patruzeci de ani în pustie. El a făgăduit să-l conducă direct în țara Canaanului și să întemeieze acolo un popor sănătos, fericit și sfânt. Totuși, cei cărora li s-a predicat la început nu au ajuns în Canaan „din cauza necredinței” (Evrei 3:19). Inima lor a fost plină de murmurare, răzvrătire și ură și nu au putut împlini legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu ei.”³

„Poate că, asemenea copiilor lui Israel, va mai trebui să rămânem încă mulți ani aici, în lumea aceasta, din cauza nesupunerii. Totuși, pentru numele lui Hristos, cei din poporul Său nu trebuie să adauge păcat peste

păcat, considerându-L pe Dumnezeu responsabil pentru consecințele comportamentului lor greșit.”⁴

„Din milă față de lume, Hristos își amână venirea, pentru ca păcătoșii să aibă ocazia să audă avertizarea și să găsească în El un adăpost înainte ca mânia lui Dumnezeu să fie revărsată.”⁵

2. Ordinul de distrugere. În ultimele zile, criza spirituală în cauză este închinarea la fiară și la chipul ei. Cel de-al treilea înger din Apocalipsa 14 avertizează, „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei!” (Apocalipsa 14:9-11).

3. Instrumentul distrugerii. Ioan, căruia i-au fost arătate în viziune scenele finale ale istoriei acestui pământ, scrie: „Și am auzit un glas tare, care venea din Templu, și care zicea celor șapte îngeri: „Duceți-vă, și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!” (Apocalipsa 16:1). Ca rezultat al ultimelor șapte plăgi care vor urma, Cel Veșnic declară: „Toată țara va fi pustie; dar nu o voi nimici de tot” (Ieremia 4:27). În cele din urmă, în ceea ce privește vrăjmașii lui Dumnezeu, lui Ioan i-a fost dată o viziune profetică „din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit. Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și proorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor” (Apocalipsa 20: 9, 10) până când, în final „Iată-i, au ajuns ca miriștea, pe care o arde focul, și nu-și vor scăpa viața din flăcări...” (Isaia 47:14).

4. Soluția. Urmați pe Miel oriunde merge El. „Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și

pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (Apocalipsa 14: 4, 5,12).

1888, pe pragul Împărăției

La Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea din 1888, „în marea Sa milă, Domnul Hristos a trimis o solie foarte prețioasă prin frații Waggoner și Jones. Această solie a avut scopul de a-L aduce în atenția oamenilor pe Mântuitorul înălțat ca jertfă pentru păcatele întregii lumi. Ea a prezentat îndreptățirea prin credința în Garantul divin, a invitat oamenii să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă prin ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu. Mulți L-au pierdut din vedere pe Domnul Isus. Ei aveau nevoie să li se îndrepte privirile spre Persoana Sa divină, spre meritele Sale și spre iubirea Sa neschimbătoare față de familia omenească.”⁶

Care au fost consecințele ultimei solii de îndurare asupra îngerului bisericii din Laodiceea? Reacțiile au fost diferite. O puternică opoziție s-a dezvoltat în Battle Creek, iar mesagerul Domnului i-a susținut pe frații Jones și Waggoner să ducă solia bisericilor.

Sora Ellen G. White a declarat: „Eu am ajuns subiectul comentariilor și criticilor, dar niciunul dintre frații noștri nu a venit la mine să-mi pună întrebări sau să-mi ceară vreo explicație. Noi am încercat cât se poate de serios să-i adunăm într-o încăpere neocupată pe toți frații noștri din lucrarea pastorală, care locuiau în acea clădire, pentru a ne ruga împreună, dar nu am reușit să facem acest lucru decât de două sau de trei ori. Ei au ales să meargă în camerele lor, să discute și să se roage singuri. Acolo se părea că nu este nicio ocazie de a pune capăt prejudecăților, care erau atât de hotărâte și de neclintite, nicio șansă de a înlătura înțelegerile greșite cu privire la mine, la fiul meu, la E. J. Waggoner și la A. T. Jones.”⁷

Cu toate acestea, ea a relatat și o experiență ulterioară mai pozitivă: „Nu am mai văzut o lucrare de înviere care să înalteze cu atât profunzime și care totuși să rămână atât de neatinsă de excitații nepotrivite...”

Au fost mulți cei care au mărturisit că, pe măsură ce fuseseră prezentate adevărurile cercetătoare, ei fuseseră convinși în lumina legii că sunt călcători ai acesteia. Ei se încrezuseră în propria lor neprihănire. Acum vedeau această neprihănire a lor ca pe niște haine murdare, în comparație cu neprihănirea lui Hristos, care este singura acceptabilă în fața lui Dumnezeu. Chiar dacă nu erau călcători pe față ai legii, s-au văzut pe ei înșiși depravați și cu o inimă degradată. S-au văzut că-și pusese alți dumnezei în locul Tatălui lor ceresc. Se străduiseră să se abțină de la păcat, dar se încrezuseră în propria lor putere. Noi trebuie să mergem la Isus exact așa cum suntem, să ne mărturisim păcatele și să ne aruncăm sufletele neajutorate în brațele Răscumpărătorului nostru plin de compasiune.”⁸

Reconvertirea și rebotezarea, un privilegiu pentru oricine

„Domnul cheamă la o reformă hotărâtă. Când un suflet este reconvertit cu adevărat, să fie rebotezat. Să își reînnoiască legământul cu Dumnezeu, iar Dumnezeu își va înnoi legământul cu el... În mijlocul membrilor trebuie să aibă loc reconvertiri, așa încât, în calitate de martori ai lui Dumnezeu, să depună mărturie despre puterea plină de autoritate a adevărului care sfințește sufletul.”⁹

O redeșteptare printre lucrători

„... cei care lucrează pentru această cauză trebuie să fie cu ochii larg deschiși. Mulți trebuie să fie convertiți din nou și rebotezați. Când vor învăța să bea din Stânca Duhovnicească, care a urmat armata lui Israel prin pustie, când vor participa zilnic la mana cerească, cum se va schimba experiența lor! Ceea ce este pentru nevoile noastre fizice hrana pe care o mâncăm, este Hristos pentru necesitățile noastre spirituale.”¹⁰

Cei care însetează după supremație trebuie să fie reconvertiți

„Vorbesc pentru frații noștri lideri, pentru predicatorii noștri, și în special pentru doctorii noștri. Atâta timp cât permiteți mândriei să locuiască în inimile voastre, tot atât de mult veți fi lipsiți de putere în munca voastră. Ani de zile a fost prețuit un spirit greșit, un spirit de mândrie, o dorință pentru întâietate. Prin aceasta, Satan este slujit, iar Dumnezeu dezonorat. Domnul ne cheamă la o reformă hotărâtă. Și când un suflet este cu totul convertit, să fie rebotezat. Să îl lăsăm să își reînnoiască legământul cu Dumnezeu, și Dumnezeu își va reînnoi legământul cu el.”¹¹

Pocăindu-ne și înfăptuind faptele noastre dintâi

„Nu au văzut, oare, destui din această școală pastorală greșeala lor de a nu rămâne în Hristos? Nu pot ei să aibă privilegiul de a se pocăi și a face faptele lor dintâi? Cine va condamna această lucrare de pocăință, mărturisire și de botez? Dacă unii în mod conștient consideră că prima lor datorie este să se pocăiască de păcatele lor, să le mărturisească și să fie botezați, nu este aceasta prima lucrare pe care trebuie să o facă?”¹²

Slujitorii aspri și bisericile apostaziate au nevoie de rebotezare

„Atâta asprime, o așa de mare lipsă de politețe creștină a intrat în viețile oamenilor care ocupă poziții oficiale, că inima mea este bolnavă și îndurerată și nu pot decât să plâng când văd cât de puțin din tandrețea lui Hristos oferă ei în comportamentul lor cu copiii lui Dumnezeu, cumpărați cu sângele singurului Său Fiu născut...”

Bisericile au nevoie astăzi de botezul cu Duhul Sfânt. Există membri decăzuți în biserică și predicatori decăzuți, care au nevoie de reconvertire, care au nevoie de influența de înmuiere și supunere a botezului în Duh, ca ei să se poată ridica într-o nouă viață și să facă lucrări temeinice pentru veșnicie. Am văzut că

unii apreciază lipsa religiozității și înfumurarea și am auzit rostindu-se cuvintele „dacă nu vă pocăiți și nu vă transformați, nu veți vedea niciodată împărăția cerurilor”. Sunt mulți care vor avea nevoie de o rebotezare, dar să nu se cufunde în apă până când nu sunt morți pentru păcat, vindecați de egoism și slăvire de sine, până când nu vor putea să iasă din apă ca să trăiască o nouă viață cu Dumnezeu.”¹³

Ne pregătim noi pentru evenimentul global ce va avea loc în curând?

Nu ar trebui să disperăm când avem în vedere teritoriile vaste din întreaga lume, unde nu suntem încă reprezentați de o biserică. Dumnezeul nostru este pe deplin conștient de această realitate și El dorește ca noi să avem o experiență creștină victorioasă în viețile noastre și astfel să fim pregătiți pentru ploaia târzie. Doar atunci vom fi cu adevărat pregătiți să mergem în toată lumea, așa cum a fost promis în Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu în Biblie și în Spiritul Profeției. (Vezi Isaia 66:18-21).

„Îmbrăcați în armura neprihănirii lui Hristos, biserica va intra în lupta ei finală. „Frumoasă ca luna, curată ca soarele, și cumplită ca o oștire sub steagurile ei” (Cântarea cântărilor 6:10), ea trebuie să meargă în toată lumea, biruitoare și ca să biruiască.

Ceasul cel mai întunecat al luptei bisericii cu puterile răului este acela care precede imediat ziua eliberării ei finale. Dar nici unul dintre acei care se încred în Dumnezeu nu trebuie să se teamă, căci atunci când „sufierea asupra rătăcitorului este ca vijelia care izbește în zid”, Dumnezeu va fi pentru biserica Sa „un adăpost împotriva furtunii”. (Isaia 25:4).”¹⁴

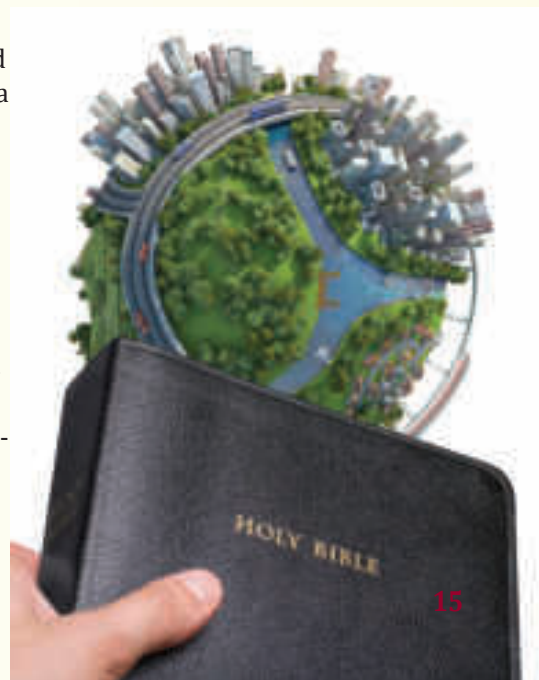
Concluzie

Stimați și iubiți frați în Domnul, care sunteți împrăștiați în multe părți ale planetei: Perioada de îndurare divină este aproape pe sfârșite pentru noi, și ca popor al lui Dumnezeu, timpul nostru de pregătire este aproape gata. Problema este foarte

urgentă. Cu tot ce știm și iubim, trebuie să acționăm chiar acum la toate nivelele lucrării lui Dumnezeu, și totodată ca membri și adepți ai acestei ultime și mărețe solii – cu acțiuni desfășurate continuu prin canalul Divin. Urmându-L pe Miel oriunde merge, nu voi ezita să îi sar în brațele iubitoare ca un copil, ascultând de fiecare cuvânt al Său, la fel cum un copil ascultă de tatăl său care îl iubește. A-L urma pe Miel oriunde merge nu înseamnă să te plimbi pasiv an după an pe aceeași cale, pentru că „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte.” (Proverbe 14:12). Să Îl urmați pe Miel oriunde merge înseamnă să te deplasezi în sus (vertical) pentru că „Pentru cel înțelept cărarea vieții duce în sus, ca să-l abată de la locuința morților, care este jos.” (Proverbe 15:24). Această ultimă solie de îndurare pe care Dumnezeu ne-a acordat-o nu ne permite să stăm și să ne mișcăm într-un plan orizontal – nu, în fiecare zi El ne înalță așa cum a făcut și cu Enoh și în curând vom fi mai aproape de cer și mai depărtați de această lume.

Referințe:

- ¹ Marea Luptă, p. 518; ² Hristos, lumina lumii, p. 413; ³ Evanghelizare, p. 696; ⁴ Idem; ⁵ Marea luptă, p. 458; ⁶ Testimonies to Ministers, pp. 91, 92; ⁷ Selected Messages, bk. 3, p. 173; ⁸ The Review and Herald, 5 martie 1889; ⁹ Evangelism, p. 375; ¹⁰ Manuscript Releases, vol. 7, p. 273; ¹¹ Idem, p. 262; ¹² Idem, p. 261; ¹³ Idem, pp. 266, 267; ¹⁴ Profeți și regi, p. 725.

O profetie și o promisiune

de Alwin Vedhasingh - India

Duhul Sfânt

Duhul Sfânt este cea de-a treia persoană a Dumnezeirii. În Faptele Apostolilor 5:3, 4, citim că apostolul Petru a zis: „Anania, pentru ce ți-a umplut Satan inima ca să minți pe Duhul Sfânt, și să ascunzi o parte din prețul moșioarei? Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Și, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu prețul ei? Cum s-a putut naște un astfel de gând în inima ta? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu.” Aici Duhul Sfânt, către care a mințit Anania, este menționat ca Dumnezeu.

Duhul Sfânt este veșnic. „Căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropite peste cei întinați, îi sfințesc și le aduc curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul

cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!” (Evrei 9:13, 14, subliniere adăugată).

Duhul Sfânt este omniprezent. În Psalmii 139:7-10, regele David indică faptul că Duhul lui Dumnezeu este pretutindeni. „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo; dacă voi lua aripile zorilor, și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi, și dreapta Ta mă va apuca.”

Duhul Sfânt este omniscient. „Dar, după cum este scris: „Lucruri,

pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 2:9-11).

Duhul Sfânt este omnipotent. „Îngerul i-a răspuns [Mariei]: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.” (Luca 1:35).

Profeția și făgăduința Duhului Sfânt în timpul Vechiului Testament

În timpul Vechiului Testament, Duhul Sfânt era activ în persoane individuale alese de Dumnezeu cu anumite scopuri precise. Duhul Sfânt se revărsa peste oameni pentru a le permite acestora să îndeplinească sarcinile date de Dumnezeu. De aceea profeții foloseau cuvintele: „Așa vorbește Domnul”, ca să întărească gândurile divine pe care se baza proclamarea lor, atât de judecată, cât și de mântuire.

În Geneza 20:7, Moise a dezvăluit că Avraam era un profet. Profeții erau oameni ai Duhului. Ei erau purtătorii de cuvânt, căci „oameni sfinți ai lui Dumnezeu vorbeau după cum erau mânați de Duhul Sfânt.” (2 Petru 1:21 engl.KJV).

Este evident că Duhul Sfânt a lucrat de-a lungul istoriei omenirii și totodată a răscumpărării acesteia. Duhul Sfânt este activ implicat în fiecare manifestare din lumea creată, după cum este subliniat și în Psalmii 104:30: „Îți trimiți Tu suflarea: ele sunt zidite, și înnoiești astfel fața pământului.” (Când Îți trimiți Duhul, ele sunt create, înnoind astfel fața pământului. – *Noua Traducere Românească*). În Geneza 1:2 se afirmă că Duhul lui Dumnezeu s-a mișcat pe deasupra apelor în timpul creațiunii.

Când omenirea a păcătuțit, rasa umană a fost deconectată de la părtășia cu Dumnezeu. Dar în mila Sa, Duhul lui Dumnezeu a continuat să se ocupe de omenire după cădere. Acest lucru este clarificat în Geneza 6:3 (engl.KJV) unde „Domnul a zis: „Duhul Meu nu se va lupta pururea cu omul, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.”

Iosif și Daniel erau oameni ai rugăciunii și credinței. Ei și-au consacrat viețile lor lui Dumnezeu. Când Iosif i-a interpretat lui Faraon visul, în Geneza 41:37-40, monarhul a observat limpede că Iosif are Duhul lui Dumnezeu și că nu este nimeni la fel de priceput și înțelept ca Iosif. Când Daniel a putut să descopere visul lui

Nebucadnețar, regele a spus că știe că Daniel are în el duhul sfinților dumnezei (Daniel 4:9). Iosif și Daniel au prosperat în țări străine după ce au interpretat visele conducătorilor lor și amândoi au fost ridicăți în grad înalt, ca urmare a credinței lor în Dumnezeu.

În Psalmii 51:11, regele David se roagă lui Dumnezeu: „nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt”, denotând că și el avea Duhul Sfânt. În 1 Samuel 16:13, Duhul Domnului a venit peste David, când profetul Samuel l-a uns în mijlocul fraților săi. Aceasta nu era doar o ungere cu putere, ci și cu înțelepciune și har, făcându-l în stare să trăiască o viață onestă.

Regele Saul a fost uns ca împărat de profetul Samuel. În 1 Samuel 10:11, când el era în compania fiilor profeților, spiritul profeției s-a revărsat peste Saul, practic fără voie și aparent fără vreo pregătire spirituală. I-a fost dat Duhul Domnului pentru slujire, putere pentru a profeți, pentru a cuceri și pentru a governa.

Samson a fost un om plin de Duhul Sfânt, din pântecul mamei sale. Dumnezeu avea un scop cu viața lui – să folosească acest om ca să aducă eliberare pentru poporul Israel. În Judecători 13:25 citim că Duhul Domnului a început să îl miște pe Samson. Cheia victoriei lui asupra filistenilor poate fi găsită într-o singură frază: „Duhul Domnului a venit peste el.”

Succesul slujirii profetului Ilie nu se datora niciunei calități moștenite pe care o deținea, ci supunerii lui față de Duhul Sfânt, care i-a fost dat la fel cum va fi dat tuturor celor care exercită o credință vie în Dumnezeu. Profetul Elisei a primit o porție dublă din Duhul Sfânt care se revărsa peste Ilie. În el, puterea duhului lui Ilie era unită cu bunătatea, mila și compasiunea tandră a Duhului lui Hristos (2 Regi 2:9).

În Judecători 6:33, 34 aflăm că Ghedeon fusese rânduit de Dumnezeu ca judecător care să elibereze pe Israel. El a fost împuternicit de Duhul Sfânt pentru misiunea de a-i alunga pe madianiți.

Duhul Sfânt l-a condus pe profetul Neemia să plângă, să se roage și să postească pentru nevoile poporului său (Neemia 1:4). Duhul Sfânt l-a condus pe Neemia să Îl preamărească pe Dumnezeu în mijlocul încercărilor grele (Versetul 5). Duhul Sfânt l-a condus să mărturisească păcatele lui personale și pe cele ale națiunii sale (Verselele 6, 7). Duhul Sfânt l-a condus să îi reamintească lui Dumnezeu și poporului Său de făgăduințele Domnului, de posibilitățile și planurile Sale (Verselele 10, 11).

Profeția dată de profetul Ioel (Ioel 2:28, 29) despre Duhul Sfânt s-a împlinit în ziua Cincizecimii. În Isaia 44:3-5, Dumnezeu a promis să toarne Duhul Sfânt peste urmașii lui Israel. Promisiunea Duhului va fi revărsată asupra celui însetat. În Isaia 32:15-17, rezultatul revărsării Duhului este dreptatea, neprihănirea și pacea.

În Ezechiel 36: 26, 27, Dumnezeu promite să pună Duhul Său „înăuntrul vostru.” Acesta îi va face pe oameni să umble în hotărârile Lui și să păzească judecățile Lui.

În Ezechiel 39:29, Domnul Dumnezeu promite că nu-și va mai ascunde fața Sa de Israel, căci a turnat Duhul Său peste Casa lui Israel.

În Zaharia 12:10, Duhul de har și de rugăciune urma să fie turnat peste locuitorii Ierusalimului, determinându-i pe oameni să se uite la Isus pe care L-au străpuns, și să jelească din cauza Lui.

Profeția și făgăduința Duhului Sfânt în timpul Noului Testament

Noul Testament, ca și Vechiul Testament, a fost scris sub influența Duhului Sfânt.

Ioan Botezătorul boteza oamenii cufundându-i în râul Iordan, ca să simbolizeze căința lor față de păcat. El le spunea să Isus îi va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc (Matei 3:11).

Isus le-a spus ucenicilor: „Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 14:26). Duhul era dat ca

„apă vie” tuturor celor care însetau și veneau la El în credință (Ioan 7:37-39). Isus le-a promis discipolilor Săi „Duhul adevărului”, care să fie un ajutor și care să rămână cu ei (Ioan 14:16, 17). Domnul le-a spus apostolilor Săi să stea în Ierusalim și să aștepte până când vor primi „promisiunea Tatălui” (Luca 24:49, Faptele Apostolilor 1:4). El leagă în mod clar aceasta cu botezul Duhului, despre care vorbește Ioan Botezătorul, prin care ei urma să primească putere și să fie martori (Faptele Apostolilor 1:5, 8). Duhul Sfânt pogorât peste Isus ca un porumbel este un simbol al ungerii Sale divine (Matei 3:16, 17). Coborârea vizibilă a Duhului peste Isus a servit ca un semn dat de Dumnezeu, prin care Botezătorul urma să știe că acesta era Cel mult așteptat, care venea (Ioan 1:32-34).

Apostolul Petru, botezat de Duhul Sfânt, a primit deodată o îndrăzneală supranaturală și autoritate

mai presus de el însuși, când s-a ridicat și și-a înălțat vocea, adresându-se mulțimii în ziua Cincizecimii, explicând că ei nu erau beți, ci experimentau o împlinire a ceea ce fusese profețit de profetul Ioel (Faptele Apostolilor 2:14-17). În timpul predicii sale, Petru a vorbit despre revărsarea Duhului ca o promisiune pe care a primit-o Isus de la Tatăl (Faptele Apostolilor 2:33). Darul Duhului este pentru toți acei care se pocăiesc și sunt botezați (Faptele Apostolilor 2:38). Promisiunea a fost primită de Hristos și era acum revărsată de Hristos. (Fapte 2:33).

Apostolul Ștefan le-a reproșat autorităților iudaice că erau încăpățânați și cu inimile și urechile necircumcise, pentru că ei se împotriveau mereu Duhului Sfânt, la fel ca și strămoșii lor (Faptele Apostolilor 7:51). Observăm că ei nu s-au opus numai lui Isus când a fost pe pământ, ci ei s-au împotrivit și Duhului Sfânt.

Apostolul Pavel a vorbit de binecuvântările Duhului Sfânt: „să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit” (Galateni 3:14).

Apostolul Iacov l-a îndemnat pe tovarășul său credincios să fie răbdător până când primește ploaia timpurie și ploaia târzie. (Iacov 5:7).

Apostolul Iuda îl îndemna pe credincios să aibă o credință preasfântă și să se roage prin Duhul Sfânt (Iuda 20).

Ioan, scriitorul Apocalipsei, continuă relația sa cu Isus și Duhul Sfânt. Citim despre el: „în ziua Domnului era(m) în Duhul.” (Apocalipsa 1:9-10).

Rolul Duhului Sfânt

Duhul Sfânt joacă un rol vital în planul lui Dumnezeu de răscumpărare, de la creațiune până în veșnicie. După cum este menționat în Geneza 1:2, Duhul lui Dumnezeu, care este Duhul Sfânt, se mișca deasupra apelor, când pământul era fără formă și gol. În ultimul capitol din Apocalipsa, Duhul Sfânt invită omenirea să participe la planul de răscumpărare al lui Dumnezeu (Apocalipsa 22:17).

În Matei 1:20 un înger al Domnului i s-a arătat lui Iosif să îi explice că logodnica lui a rămas însărcinată prin Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt locuiește în cel credincios și face ca trupurile noastre să devină Templul lui Dumnezeu (1 Corinteni 3:16). Duhul Sfânt se întristează de faptele noastre și de vorbirea noastră (Efeseni 4:30). El mijlocește pentru noi cu suspine negrăite, îndemnându-ne să ne rugăm (Romani 8:26). Ne cercetează inimile (Versetul 27) și ne vorbește (Faptele Apostolilor 13:2, 16:6,7; Apocalipsa 2:7). El ne învață toate lucrurile și ne aduce aminte de scripturi (Ioan 14:26).

Dumnezeu ni S-a arătat nouă prin Duhul Sfânt, care a vorbit prin profeți. Duhul Sfânt ne dezvăluie lumina și ne călăuzește să putem înțelege Cuvântul.

Duhul Sfânt are un rol dublu în răscumpărare, întâi ne convinge de păcat, apoi ne conduce să ne pocăim

de păcat. De aceea, noi ne bazăm pe dreptatea și îndurarea lui Dumnezeu și suntem conduși la răscumpărare. Putem avea victoria asupra cârnii datorită Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt ne dă puterea să împlinim lucrarea lui Dumnezeu dincolo de abilitățile noastre, dacă ne supunem puterii Sale. Duhul Sfânt ne dă, de asemenea, fiecăruia dintre noi, darurile (talentele) noastre (1 Corinteni 12:3-5). El ne dă putere să împlinim voia Sa (Faptele Apostolilor 1:8). Duhul Sfânt este Învățătorul nostru, care ne călăuzește în tot adevărul (Ioan 14:26). Ne dă bucurie și pace (Galateni 5:22,23). Ne dă putere (Efeseni 3:16), inclusiv puterea de a trăi vieți duhovnicești (Ezechiel 36:27). El ne ajută să ne rugăm (Efeseni 6:18). Ne dă înțelepciune și descoperire (Efeseni 1:17, 18). Ne dă îndrăzneală să mărturisim (1 Timotei 3:13). Dumnezeu Tatăl ne vorbește prin Duhul (Matei 10:20).

Duhul Sfânt în ultimele zile

„Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: ‚Iată drumul, mergeți pe el!‘ când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga.” (Isaia 30:21).

„Prin mărturisirea și părăsirea păcatului, prin rugăciunea stăruitoare și consacrarea lor înșiși lui Dumnezeu s-au pregătit primii apostoli pentru revărsarea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii. Aceeași lucrare, numai că la un grad mai înalt, trebuie făcută și acum. Apoi, agentul uman trebuie doar să ceară binecuvântarea și să aștepte ca Domnul să desăvârșească lucrarea pentru el. Dumnezeu a început lucrarea și El Își va termina lucrarea, făcându-l pe om desăvârșit în Isus Hristos. Dar noi trebuie să neglijăm harul reprezentat de ploaia timpurie. Numai acei care trăiesc lumina pe care o au, vor primi o lumină mai mare.”¹

Promisiunea lui Dumnezeu este asigurată. El va turna Duhul Sfânt peste orice făptură care va împrăști lumina și va câștiga multe suflete. (Ioel 2:28).

„În preajma încheierii secerișului pământului este fâgăduită o revărsare deosebită a Duhului Sfânt, care va pregăti biserica pentru venirea Fiului omului. Această revărsare a Duhului este comparată cu revărsarea ploii târzii.”²

Fără Duhul lui Dumnezeu noi suntem orbi față de Isus. Mândria și gloria personală îl împiedică pe căutător să Îl găsească pe Hristos. Dar prin Duhul Său cel Sfânt, noi putem dobândi putere asupra cârnii noastre, dacă ne pocăim și suntem botezați. Când primim și prețuim Cuvântul lui Dumnezeu în inimile noastre, acest Duh Sfânt acționează ca oaspete al bisericii, locuind în suflet, și vom avea parte de o viață creștină.

„Când încercările umbresc sufletul, adu-ți aminte de cuvintele lui Hristos, adu-ți aminte că El este o prezență nevăzută în persoana Duhului Sfânt.”³ „Făgăduința Duhului Sfânt nu este mărginită la vreun anume veac sau la vreo rasă de oameni. Hristos a declarat că influența divină a Duhului SĂU avea să fie cu urmașii Săi până la sfârșit. Din Ziua Cincizecimii și până acum, Mângâietorul a fost trimis la toți acei care s-au predat pe ei înșiși în totul lui Hristos și slujirii Lui.”⁴

„Dacă nu progresăm zilnic în exemplificarea virtuților creștine, nu vom recunoaște manifestarea Duhului Sfânt în ploaia târzie. Este posibil ca aceasta să vină în inima

tuturor celor din jurul nostru, dar noi nu o vom discerne și nici nu o vom primi.”⁵

Primirea Duhului este un indiciu că suntem copii ai lui Dumnezeu, împreună moștenitori cu Hristos (Romani 8:14-17). Prin ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciune credincioasă vom fi călăuziți de Duhul să producem roadele Lui în viețile noastre. Ca să creștem spiritual, trebuie să ne supunem viețile noastre cuvintelor Duhului care este Cuvântul lui Dumnezeu.

Trebuie să jucăm un rol activ pentru a vedea cuvântul profetic al lui Dumnezeu manifestat în viețile noastre. În timp ce credem că se va împlini în viețile noastre cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să permitem promisiunilor lui Dumnezeu să ne ofere speranță și stabilitate. Nu permiteți inamicului să semene semințe de descurajare în timp ce așteptați împlinirea. Același Isus care ne promite plinătatea Duhului Sfânt este capabil să ne mențină tot duhul, sufletul și trupul nostru fără pată, până la venirea Lui. „Isus vine la voi ca Duhul adevărului; studiați mintea Duhului, sfătuiți-vă cu Domnul, urmați-I calea.”⁶

Referințe:

¹ *The Review and Herald*, 2 martie, 1897;

² *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 55;

³ *Fiice ale lui Dumnezeu*, p. 185;

⁴ *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 49;

⁵ *Testimonies to Ministers*, p. 507;

⁶ *Manuscript Releases*, vol. 2, p. 337.

Ultimul act al dramei

de Marian Sârbu - Romania
(în prezent în Canada)

Cu referire la timpul prezent, apostolul Pavel ne îndeamnă: „răscumpești vremea, căci zilele sunt rele.” (Efeseni 5:16).

Cuvântul „răscumpești” în limba greacă înseamnă „a cumpăra tot, recompensă sau salvare de la piere”. Trebuie să salvăm de la pierdere timpul care ne-a mai rămas în viața noastră. Putem răscumpești doar ziua de astăzi și să plănuiim să răscumpești ziua de mâine, pentru că ieri a trecut! Noi singuri suntem responsabili pentru modul cum folosim ceea ce ne dă Dumnezeu – timp

– pentru a ne pregăti pentru vocația noastră spirituală.

A clădi un caracter sfânt și integru devine din ce în ce mai greu, pe măsură ce ne apropiem de zilele finale. Multe căi ale fărădelegii și gânduri greșite ne pot determina să pierdem din vedere modul de viațuire dorit de Dumnezeu.

Majoritatea oamenilor nu meditează la starea temporală a existenței umane sau la faptul că zilele noastre sunt numărate.

Zilele sunt rele. Acest lucru înseamnă pur și simplu că trăim într-o

lume păcătoasă, în care se fac alegeri păcătoase în fiecare zi, și fiecare dintre aceste alegeri profanează darul minunat de la Dumnezeu, care este timpul. Pentru că zilele sunt rele, Dumnezeu te îndeamnă să fii atent cum îți trăiești viața.

Un poet și biograf american, Carl Sandburg, a remarcat că: „Timpul este moneda vieții tale. Este singura ta monedă și tu ești singurul care decizi cum să fie cheltuită. Ai grijă ca nu cumva să lași alți oameni să o cheltuie pentru tine.”

Deci cum îți răscumperi timpul? Cum te asiguri că îți cheltui moneda vieții în mod înțelept?

Fiecare zi, fiecare oră și fiecare moment ar trebui să fie folosit pentru a sluji lui Dumnezeu. Cât mai mult timp posibil ar trebui folosit să ne îmbunătățim pe noi înșine învățând din Cuvântul lui Dumnezeu, iar acest lucru, la rândul său, ne va aduce beneficii prin faptul că ne va face să știm cum să Îi slujim. Dacă nu facem din aceasta o prioritate, mare parte din timpul nostru va fi irosit.

După cum am amintit, apostolul Pavel prezintă necesitatea de a profita la maximum de timpul nostru. Însă, procesul depinde în primul rând de noi și de perspectiva noastră asupra problemei. Să luăm în considerare cuvintele regelui Solomon: „Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui.” (Eclesiastul 3:1). Prin urmare, ar trebui să ne examinăm viețile și, în urma unei inspecții amănunțite, să vedem dacă aplicăm sau nu cu adevărat acest principiu.

Lumea în care trăim a văzut mult mai multe schimbări într-o perioadă foarte scurtă de timp decât în secolele trecute. Este o mare greșeală să credem că noi vom sta doar pe margine și vom privi evenimentele ultimelor zile desfășurându-se înaintea noastră.

„Ne aflăm în pragul unor evenimente mari și solemne. Profețiile se împlinesc. Ultimul mare conflict va fi scurt, dar îngrozitor. Vechi controverse vor fi reînviolate. Vor apărea controverse nemaiîntâlnite.”¹

Care sunt așteptările noastre?

Biblia ne învață că marea luptă dintre bine și rău va continua până la sfârșit, după care împărăția cerurilor va fi stabilită. Bazându-se pe aceasta, mulți creștini și-au creat propriile idei despre cum se va sfârși această lume.

Nu putem să pretindem că știm când se va sfârși lumea și cum va acționa Dumnezeu în ultimele zile. Trebuie să ne bazăm pe înțelepciunea Lui și să ne încredem în mâna Sa conducătoare.

Sfârșitul va fi brusc și neașteptat și mulți oameni vor fi nepregătiți. La fel ca în zilele potopului lui Noe, o nenorocire va pune brusc stăpânire peste pământ și atunci va fi prea târziu pentru pocăință și întoarcere la Dumnezeu.

Să contemplăm acest gând uimitor: „Lumea este ca un teatru; actorii, locuitorii ei, se pregătesc să joace partea ce le revine în ultima mare dramă.”²

Având în vedere semnificația acestei afirmații, se naște o întrebare: Știi oamenii care este rolul lor? Sunt ei conștienți că acest lucru nu este ficțiune, ci realitate?

În prezent, pentru societatea modernă, media a devenit parte din viața zilnică. Statisticile arată că chiar dacă oamenii sunt conștienți că televiziunea și filmele nu sunt reale, o mulțime de eroi și eroine din filme sau televiziune au devenit majoritatea modelelor lor de urmat.

Pe de altă parte, Biblia ne învață că noi avem un model de urmat, Domnul Isus Hristos ca Autor și Desăvârșitor al credinței noastre – și să urmărim exemplul Lui este cel mai important lucru. Așadar, ar trebui să fim mai atenți să știm cu siguranță cine este creatorul modelului nostru și cine ne este exemplu. Inamicul lui Dumnezeu se pregătește de peste 6.000 de ani, în special pentru aceste ultime momente din istorie.

Cum este pregătirea noastră pentru aceste ultime evenimente?

Fapte care ne atrag atenția

„Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos” (Coloseni 2:8).

În standardele actuale, adevărurile vitale ale cuvântului lui Dumnezeu sunt date la o parte pentru teoriile, speculațiile și tradițiile umane. Este remarcabil faptul că mulți oameni ai bisericii și mulți slujitori pretinși ai Evangheliei nu recunosc întreaga Biblie ca fiind Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Pornind dintr-un punct de vedere ce respinge o parte sau pune sub semnul

întrebării o altă afirmație, ei ajung adesea să considere judecata lor superioară Cuvântului lui Dumnezeu. În acest caz, autoritatea Scripturii este distrusă.

Ne amintim noi, oare, cine a fost primul care a pus la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu? Care au fost rezultatele?

Recunoscând tactica inamicului

Satan a fost cel care a început marea controversă în ceruri, pentru că ura legea lui Dumnezeu.

Știm că rebeliunea lui împotriva Creatorului a determinat izgonirea lui din ceruri. Dar el a continuat planul său diabolic de a distruge legea lui Dumnezeu de pe pământ. Pentru a înșela oamenii și a-i determina să încalce legea lui Dumnezeu, el nu pierde nicio oportunitate. Modalitățile lui Satan de a-și aduce planul la îndeplinire sunt prin anularea cu totul a legii sau prin respingerea unuia dintre preceptele sale.

„Modul de procedare al lui Satan în această luptă finală cu poporul lui Dumnezeu este același pe care l-a folosit la începutul marii controversă din ceruri. El pretindea că vrea să promoveze stabilitatea cărmuirii divine, în timp ce în ascuns depunea toate eforturile pentru a asigura răsturnarea ei.”³

Este un concept universal că Dumnezeu nu forțează niciodată voința sau conștiința; dar efortul neobosit al lui Satan este să obțină controlul asupra celor pe care altfel nu-i poate înșela.

„Pentru împlinirea acestui țel, [Satan] lucrează atât prin autoritățile religioase cât și prin cele seculare, mobilizându-le să impună legi omenești care sfidează Legea lui Dumnezeu.”⁴

Vor veni vremuri periculoase

Noi trăim împlinirea vremurilor periculoase despre care este scris în 2 Timotei 3:1-5. Mai mult decât atât, apostolul Pavel a declarat că mulți oameni nu vor avea nicio plăcere sau dispoziție să audă despre o doctrină sănătoasă: „Căci va veni vremea când oamenii nu vor

putea să sufere învățătura (engl.KJV. doctrina) sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.” (2 Timotei 4:3, 4).

Într-o zi țineam un studiu Biblic cu un bărbat de altă denominație religioasă - și la acel studiu Biblic el a fost de acord cu învățăturile Bibliei despre ziua de Sabat. Nu mult după aceea, a venit înapoi și mi-a zis: „Dacă ceea ce zici tu despre Sabat este adevărat, atunci de ce nu am auzit aceste lucruri de la unul dintre liderii mei până acum? Și de ce sunt atât de mulți creștini care nu pot să le înțeleagă?” A concluzionat spunând: „Mă gândesc că, dacă majoritatea oamenilor cred că nu Sâmbăta este ziua de închinare, atunci probabil că au dreptate.”

Cum ar trebui să numim asta: sinceritate sau ignoranță? (Sau niciuna?)

Oameni cu poziții de răspundere nu numai că vor ignora și disprețui Sabatul, dar de la amvoanele lor vor impune oamenilor respectarea primei zile a săptămânii, pledând pentru tradiție și obicei, în favoarea acestei instituții create de om.

„Substituirea legilor omenești Legii lui Dumnezeu, înălțarea prin simplă autoritate omenească a duminicii în locul Sabatului biblic, reprezintă ultimul act din dramă. Atunci când substituirea aceasta devine universală, Dumnezeu Se va descoperi.”⁵

Legea eternă a lui Dumnezeu

Se spune adeseori că dacă vrei să afli adevărul, trebuie să-i cauți originile. Cum a fost el la început? Unde putem găsi răspunsul?

John Wycliffe a declarat: „Sfânta Scriptură este cea mai înaltă autoritate pentru orice credincios, standardul credinței și fundamentul reformei în viața religioasă, politică și socială.”

„Legea lui Dumnezeu exista înainte ca omul să fi fost creat. Îngerii erau conduși de ea. Satan a căzut pentru că a încălcat principiile guvernării lui Dumnezeu. După ce i-a creat pe Adam și Eva, Dumnezeu le-a făcut cunoscut Legea Sa. Nu a

fost scrisă atunci, ci le-a fost repetată de Iehova.

Sabatul poruncii a patra a fost instituit în Eden. După ce a făcut lumea și l-a creat pe om pe pământ, Dumnezeu a făcut Sabatul pentru om. După păcatul și căderea lui Adam, nu a fost nimic scos din Legea lui Dumnezeu. Principiile celor Zece Porunci existau înainte de cădere și aveau un caracter potrivit condiției unei categorii de ființe sfinte. După cădere, principiile nu au fost schimbate, ci au fost date în plus și alte precepte, pentru a veni în întâmpinarea omului în starea lui căzută.”⁶

„Dacă Sabatul ar fi fost întotdeauna păstrat cu sfințenie, n-ar fi existat niciodată vreun ateu sau idolatru.

Instituția Sabatului, care își are originea în Eden, este la fel de veche ca și lumea. El a fost păzit de toți patriarhii, de la creațiune încoace. În timpul robiei din Egipt, izraeliții au fost forțați de supraveghetorii lor să calce Sabatul și, în mare măsură, au pierdut conștiința sfințeniei lui. Când Legea a fost proclamată pe Sinai, primele cuvinte ale poruncii a patra au fost: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești”, arătând că Sabatul nu a fost instituit atunci, ci suntem îndrumați înapoi, la originea lui, la creațiune. Pentru a-L șterge pe Dumnezeu din mintea oamenilor, Satan tinde să nimicească acest mare monument de aducere aminte. Dacă oamenii pot fi făcuți să-L uite pe Creatorul lor, atunci nu vor mai face niciun efort pentru a rezista puterii răului și Satan va fi sigur de prada sa.”⁷

„Câtă vreme nu va trece cerul și pământul”, a zis Isus, „nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” Soarele care strălucește în ceruri, pământul pe care locuim, sunt martori din partea lui Dumnezeu că Legea Lui este neschimbată și veșnică. Deși acestea ar putea trece, preceptele divine vor rămâne. „Este mai lesne să treacă cerul și pământul, decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege.” (Luca 16:17). Sistemul simbolurilor care arătau către Isus ca Miel al lui Dumnezeu, avea să fie desființat la moartea Lui; dar preceptele Decalogului sunt

tot așa de imutabile ca și tronul lui Dumnezeu.”⁸

Istoria se va repeta

Daniel și prietenii lui Îl iubeau pe Dumnezeu cu toată inima lor și ei ar fi preferat chiar să moară decât să comită vreo ofensă față de Dumnezeu. Dar acest tip de devoțiune nu se păstrează fără luptă. Cunoaștem faptul că cei trei prieteni ai lui Daniel au fost supuși unui test, când li s-a cerut să se închine chipului măreț, ridicat de regele Nebucadnețar în câmpia Dura! Ei știau din scripturi că doar Dumnezeu este vrednic de adorație și închinare. Credința lor și încrederea lor în Dumnezeu era atât de puternică încât au dat o lecție importantă tuturor locuitorilor împărăției Babiloniene.

Daniel și prietenii săi au permis cuvântului lui Dumnezeu să le dezvolte încrederea în Dumnezeu. Nebucadnețar auzise înainte cuvântul lui Dumnezeu în explicația imaginii din visul său. Cât de diferită ar fi istoria lumii dacă Nebucadnețar, sub instrucțiunile divine, și-ar fi înțeles rolul în planul lui Dumnezeu! Din nefericire însă, Nebucadnețar a întors planul divin de la scopul lui, lăsând cunoștința sa să-i hrănească mândria și vanitatea, în loc să învețe lecțiile adevărului.

„Prin înălțimea și frumusețea chipului său, prin materialul din care a fost format, regele a căutat să facă eroarea și falsa doctrină măreață și atrăgătoare, mai puternică, aparent, decât orice a dat Dumnezeu.”⁹

Toată religia falsă își are originea într-o corupere a adevărului

Este ușor să observăm asemănările dintre cum lucra Satan în trecut și cum lucrează ca să înșele oamenii în același fel și în prezent. Satan a urmărit să facă lumina dată de Dumnezeu să servească propriului său scop, conducându-l pe împărat să lucreze pentru propria sa glorie, în loc să lucreze pentru gloria lui Dumnezeu.

„Istoria se va repeta. În această epocă, marea încercare va fi cu privire la respectarea Sabatului. ... Un sabat rival este înălțat, așa cum a fost marele chip de aur din

câmpia Dura. Liderii care pretind a fi creștini vor chema lumea să respecte sabbatul fals pe care l-au făcut. Toți cei care refuză, vor fi supuși legilor opresive. Acesta este misterul nelegiuirii (taina fărădelegii), născocirea agenților satanici pusă în aplicare de omul păcatului.”¹⁰

Este un principiu universal făcut cunoscut că Dumnezeu va onora pe cei care Îl onorează. Prin modul în care Dumnezeu și-a eliberat slujitorii credincioși în trecut, El demonstrează cum se va întâmpla cu tot poporul Său în încercările pe care le au ei pentru gloria Sa - și mustră toate puterile pământești care se răzvrătesc împotriva autorității Cerului.

Exemple pentru învățatura noastră

„Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățatura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” (1 Corinteni 10:11).

Nu există nicio modalitate de a supraestima importanța învățării de la oamenii din jurul nostru. Învățarea de la alții nu este un proces pasiv, ci unul care necesită muncă și angajament din partea noastră. Observarea experiențelor de viață ale altora și înțelegerea căilor lui Dumnezeu din Sfânta Scriptură ne vor fi de mare folos.

Lecțiile pe care le avem de învățat din experiența tinerilor evrei din câmpia Dura sunt foarte importante. În viitor, mulți dintre slujitorii lui Dumnezeu, deși sunt nevinovați de infrațiuni, vor fi întăriți pentru a putea suporta umilința și abuzul din mâna celor care, inspirați de Satan, sunt plini de invidie și fanatism

religios. Mânia oamenilor va fi trezită mai ales împotriva celor care sfințesc Sabbatul celei de-a patra porunci și, în cele din urmă, un decret universal îi va denunța ca meritând moartea.

Trebuie să ne supunem lui Dumnezeu mai degrabă decât oamenilor

În secolul XX, ca parte a educației ateiste, statele comuniste au publicat și răspândit pe larg literatură contra creștinismului. Acest lucru se întâmpla în special în România, chiar și înainte de dictatura lui Nicolae Ceaușescu. Curând, după ce sistemul comunist a căzut, îmi amintesc că în București am avut ocazia să întâlnesc un frate foarte credincios din biserica noastră. Numele lui era Ștefan Ungureanu. A fost un privilegiu să aud experiențele reale de viață prin care au trecut credincioșii în perioada comunistă. Ca președinte al Uniunii bisericii, într-o zi acest frate a fost chemat de către autorități și interogată de ce cărțile religioase folosite de biserica noastră nu aveau un portret al conducătorului țării. Era obligatoriu ca toate cărțile să aibă o fotografie cu el pe prima pagină. Atunci răspunsul fratelui nostru a fost: „Vă rog să nu înțelegeți greșit; noi respectăm guvernul și îl recunoaștem ca o ordonanță rânduită de divinitate, dar să arătăm reverență și adorație față de o ființă umană nu ar fi corect în fața lui Dumnezeu. Noi nu ne schimbăm principiile în funcție de un anumit partid guvernamental, ci mai degrabă ne-am rugat pentru toate. Noi am fost aceiași în trecut cum suntem și acum și cum vom fi și în viitor. Noi Îl iubim pe Dumnezeu și îi iubim pe semenii noștri.” După mulți ani, s-a dovedit că poporul lui Dumnezeu a respectat aceste principii.

„Poporul lui Dumnezeu va recunoaște cârmuirea omenească drept o orânduire de obârșie dumnezeiască și va învăța ascultarea de ea ca o datorie sfântă în sfera ei legitimă.

Dar atunci când cerințele ei sunt în conflict cu cerințele lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie recunoscut mai pe sus de legislația omenească. „Așa zice Domnul” nu trebuie să fie dat la o parte pentru un: „Așa zice biserica sau statul”. Coroana lui Hristos trebuie să fie înălțată mai pe sus de diademele potențailor pământești.”¹¹

Timpul de probă

„Nu este departe vremea când încercarea va veni pentru orice ființă. Păzirea sabbatului fals ne va fi impusă. Lupta va fi între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor. Acei care se supun pas cu pas cerințelor lumii și se conformează obiceiurilor ei, se vor supune puterilor existente decât să se expună batjocurii, insultei, amenințării cu închisoarea și moartea. În vremea aceea aurul va fi despărțit de zgură. Evlavia cea adevărată va fi deosebită clar de cea aparentă și superficială. Multe stele pe care le-am admirat pentru strălucirea lor se vor stinge în întuneric. Acei care și-au asumat podoabele sanctuarului, dar care nu sunt îmbrăcați cu neprihănirea Domnului Hristos, se vor arăta atunci în rușinea propriei lor goliciumi.”¹²

„Fiecare suflet trebuie să înfrunte puterile întunericului. Tinerii, precum și bătrânii, vor fi alștați și toți ar trebui să înțeleagă natura marii controversă dintre Hristos și Satan, și ar trebui să realizeze că acest lucru îi privește și pe ei înșiși. Toți sunt actori în scenă, părtași ai conflictului.”¹³

Iubite cititor, Dumnezeu dorește să te folosească în slujba sa. Există un loc pentru tine în această lume pe care să îl ocupi. Fiecare din noi avem un rol de jucat în ultimul act al dramei. Dacă ești credincios în ocuparea locului pe care Domnul dorește ca tu să îl ocupi, El va lucra în ajutorul tău și tu vei vedea mântuirea lui Dumnezeu.

Referințe:

¹ Selected Messenger, bk. 3, p. 419; ² Testimonies, vol. 8, p. 27; ³ Marea Luptă, p. 591; ⁴ Idem (Sublinieri adăugate); ⁵ 7 T, p. 141; ⁶ Spiritul Profeției, vol. 1, p. 26; ⁷ Patriarhi și profeți, p. 336; ⁸ Hristos, lumina lumii, p. 308; ⁹ The Signs of the Times, 29 aprilie, 1897; ¹⁰ Christ Triumphant, p. 178; ¹¹ 6 T, p. 402; ¹² Profeți și Regi, p. 188; ¹³ The Review and Herald, 25 septembrie, 1883.

Când Hristos părăsește Sanctuarul

de Peter Cay-ohen – Filipine

(Sublinierile autorului în text)

Trăim în ultima perioadă a erei creștine, cunoscută ca perioada Laodiceea. Această perioadă, care a început în 1844 este, de asemenea, denumită și Ziua antitipică a Ispășirii. Hristos, Marele nostru Preot, slujește acum în locul prea sfânt al sanctuarului ceresc, plătind sângele Său înaintea Tatălui, în numele nostru și făcând ispășire pentru fărădelegile noastre. Aceasta este cea de-a doua parte a lucrării Sale ca „Mare Preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului prea sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul.” (Evrei 8:1,2).

Ce face Hristos în sanctuarul ceresc? Pavel ne spune că Hristos a intrat „chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evrei 9:24), să mijlocească pentru noi. „Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta

lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi!” (Romani 8:34).

Are această mijlocire a lui Hristos ceva de a face cu salvarea noastră? Cu siguranță!

„Mijlocirea lui Hristos în Sanctuarul de sus în favoarea omului este tot atât de importantă, pentru planul de mântuire, ca moartea Sa pe cruce,”¹ pentru că „El poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că El trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.” (Evrei 7:25).

Noi avem un astfel Mare Preot, care „poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El”. Ce încurajare ar trebui să ne ofere acest adevăr? „Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm

îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.” (Evrei 4:15, 16)

„Hristos este acum în sanctuarul ceresc. Și ce face El? Face ispășire pentru noi, curățind sanctuarul de păcatele oamenilor. Așadar noi trebuie să intrăm în sanctuar cu El prin credință, trebuie să începem lucrarea în sanctuarul sufletelor noastre. Trebuie să ne curățim de orice întinăciune. Trebuie să „ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu” (2 Corinteni 7:1)... Deci, veniți și umiliți-vă inimile în mărturisire și prin credință apucați brațul lui Hristos spre sanctuarul ceresc. Credeți că Hristos vă va lua mărturisirile și Își va ține mâinile înaintea Tatălui – mâini care au fost zdrobite și rănite în favoarea noastră– și va face ispășire pentru toți cei care vor veni să mărturisească.”²

Ar trebui să luăm în serios acest apel de a ne „curăți de orice înținăciune”, în timp ce „Hristos este în sanctuarul ceresc... făcând ispășire pentru noi”, pentru că va veni timpul când Hristos va părăsi sanctuarul și nu va mai exista nimeni care să facă ispășire pentru păcatele noastre. Așteptând cu nerăbdare acea oră, profetul Daniel scrie: „În vremea aceea Se va scula marele voivod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte.” (Daniel 12:1).

Va fi un timp de necaz

Comparând Daniel 12:1 cu Iuda și Apocalipsa 12:7; 1 Tesaloniceni 4:16 cu Ioan 5:25, înțelegem că Mihail nu este altul decât Hristos. Vremea în care El Se va scula pentru poporul Său va veni după ce El își va termina lucrarea Sa în sanctuar, Apocalipsa 22:11, 12. El Se va ridica, Își va pune haina răzbunării și apoi, mânia lui Dumnezeu, cele șapte plăgi descrise în Apocalipsa capitolul 16, se va revărsa în timpul de strâmtorare.

Ellen White a primit o viziune asupra acestui timp de strâmtorare. Ea a scris: „Am fost luată în viziune în Sfânta Sfințelor, unde L-am văzut pe Isus mijlocind încă pentru Israel... Apoi am văzut că Isus nu avea să părăsească Locul Preasfânt până când nu avea să fie hotărât fiecare caz, fie pentru mântuire, fie pentru nimicire, și că mânia lui Dumnezeu nu putea veni până când Isus nu-și terminase lucrarea în Sfânta Sfințelor, până nu-și scosese veșmintele de preot și nu Își pusese hainele răzbunării. Atunci Isus nu va mai sta între Tatăl și om, iar Dumnezeu nu va mai păstra tăcerea, ci Își va revărsa mânia asupra celor care au respins adevărul Său. Am văzut... [că atunci] **când Marele nostru Preot Își va fi sfârșit lucrarea din Sanctuar**, Se va ridica, Își va pune hainele răzbunării și **apoi vor fi revărsate ultimele șapte plăgi**.

Am văzut că cei patru îngeri vor ține în frâu cele patru vânturi până când lucrarea lui Isus se va isprăvi în Sanctuar și atunci vor veni cele șapte plăgi. Aceste plăgi i-au înfuriat pe cei răi împotriva celor neprihăniți; ei credeau că noi am adus judecățile lui Dumnezeu asupra lor și că, dacă ne-ar șterge de pe fața pământului, atunci plăgile ar înceta. S-a dat un decret pentru a-i ucide pe sfinți, decret care i-a făcut pe aceștia să strige zi și noapte după izbăvire. Acesta era timpul strâmtorării lui Iacov.”³

Se spune că Dumnezeu va vărsa mânia Sa asupra celor care au respins adevărul Său. Ce indică faptul că au respins adevărul? Este semnul fiarei pe care ei îl vor primi pe frunțile lor sau pe mâinile lor. În timp ce Isus este încă în sanctuar, avertismentul celui de-al treilea înger urmează să fie dat locuitorilor pământului. (Vezi Apocalipsa 14:9-11).

Acei care resping mesajul adevărului celui de-al treilea înger vor primi semnul fiarei pe frunțile lor sau pe mâinile lor, ca dovadă a neacceptării lui Dumnezeu și a deciziei lor de a se închina fiarei în locul Creatorului lor, așa cum a cerut primul înger. Pentru că el zice „cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:7).

De aceea „când Hristos Își încetează mijlocirea în Sanctuar, **mânia Sa neamestecată cu milă** va fi dezlănțuită împotriva tuturor aceluia care se închină fiarei și icoanei ei și primesc semnul ei (Apocalipsa 14, 9, 10). Plăgile care au căzut asupra Egiptului, atunci când Dumnezeu era pe punctul de a-l elibera pe Israel, erau asemănătoare în caracter cu acele judecăți mai teribile și mai întinse, care urmează să cadă peste lume chiar înainte de eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu. Descriind aceste calamități îngrozitoare, scriitorul Apocalipsei spune: „O rană rea și dureroasă i-a lovit pe oamenii care aveau semnul fiarei și

care se închinau icoanei ei.” (Apocalipsa 16:2).”⁴

Soarta tuturor este pecetluită pentru totdeauna

Când Hristos va părăsi sanctuarul și mânia lui Dumnezeu se va revărsa peste cei care au respins adevărul, vor mai fi oare oameni care să înceapă să simtă o adevărată tristețe pentru păcat și, prin credință, să se întoarcă la Dumnezeu pentru milă și salvare? Putem fi tentați să credem că vor fi unii răi care se vor căi când vor suferi judecata aspră, așa cum s-a întâmplat uneori de-a lungul istoriei. Dar Biblia ne spune că nici chiar cei răi care vor suferi cu „răni rele și dureroase” și care sunt „dogoriți de o arșiță mare”, cauzate de prima până la a patra plagă, „nu s-au pocăit ca să-i dea [lui Dumnezeu] slavă.” (Apocalipsa 16:2, 9).

Cei răi nu pot experimenta o pocăință adevărată în vremea strâmtorării, pentru că timpul de probă se va fi încheiat deja și toți vor fi luat deja decizia irevocabilă, fie pentru viața veșnică, fie pentru moarte veșnică. De atunci înainte nu va mai exista nicio trecere dintr-o parte în alta sau schimbare de tabere între cei buni și cei răi. Nu va mai fi posibil pentru cel rău să fie convertit pentru a deveni neprihănit. Cei răi vor rămâne nelegiuți și cei neprihăniți și sfinți vor rămâne neprihăniți și sfinți pentru totdeauna. (Vezi Apocalipsa 22:11).

Când se va încheia timpul de probă pentru omenire? Acest eveniment va avea loc chiar înainte de venirea lui Isus pe norii cerului. Acest lucru este evident prin faptul că vestea solemnă că cei neprihăniți și cei răi vor rămâne așa cum sunt va fi urmată imediat de declarația lui Isus: „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.” (Apocalipsa 22:12).

„Când lucrarea judecății de cercetare se încheie, soarta tuturor va fi hotărâtă pentru viață sau pentru moarte. **Timpul de har se încheie cu puțin înainte de venirea Domnului pe norii cerului.**”⁵

Data exactă când se va încheia timpul de probă nu este descoperită

Domnul ne-a descoperit că timpul nostru de probă se va încheia când Hristos va părăsi sanctuarul, înainte ca Hristos să vină pe norii cerului. Dar data exactă când se va încheia timpul de probă nu ne este relatată.

„Dumnezeu nu ne-a descoperit data când se va încheia... timpul de probă. Lucrurile descoperite sunt cele pe care trebuie să le primim pentru noi și pentru copiii noștri, dar să nu căutăm să cunoaștem lucrurile care au fost păstrate în taină în consiliile Celui Atotputernic.

Am primit scrisori în care sunt întrebată dacă am vreo lumină deosebită cu privire la data când se va încheia timpul de probă, iar eu răspund că am de vestit numai solia aceasta, și anume că acum este timpul să lucrăm, câtă vreme este zi, pentru că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Acum, chiar acum, este timpul să veghem, să lucrăm, să așteptăm... Totuși nu există nicio poruncă dată cuiva de a cerceta Scriptura cu scopul de a stabili, dacă este posibil, când se va încheia timpul de probă. Dumnezeu nu are nicio astfel de solie pentru buzele muritoare. El nu a desemnat niciun muritor care să spună lucrurile pe care El le-a ascuns în consiliile Sale tainice.”⁶

Aceasta se referă, desigur, la încheierea generală a timpului de probă pentru omenire. Totuși trebuie să avem în minte faptul că „judicata începe chiar de la casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4:17 – NTR) și încheierea timpului de probă pentru fiecare individual nu coincide neapărat cu momentul când Hristos părăsește sanctuarul. Timpul de probă se va încheia, pentru cei care au cunoscut adevărul prezent, înainte de a se încheia pentru cei care nu au auzit niciodată de adevărurile acestui timp.

Mesagerul Domnului explică: „eu nu rostesc propriile cuvinte când spun că Duhul lui Dumnezeu îi va ocoli pe acei care au trecut prin ziua încercării și a ocaziei lor, dar nu au deosebit vocea lui Dumnezeu și nici nu au prețuit îndemnul Duhului. În ceasul al unsprezecelea, mii de

oameni vor vedea și vor înțelege adevărul.”⁷

„Timpul judecăților distructive ale lui Dumnezeu este un timp de îndurare pentru cei care nu au ocazia să învețe ce este adevărul. Domnul îi va privi cu tandrețe. Inima Lui de milă este atinsă; Mâna Lui este încă întinsă pentru a salva, în timp ce ușa este închisă pentru cei care nu doresc să intre. Unui număr mare de oameni, care în aceste ultime zile aud pentru prima dată adevărul, le va fi îngăduit să intre.”⁸

Timpul de probă se va sfârși deodată, pe neașteptate

„Pe tăcute și pe neobservate, la fel ca hoțul în miez de noapte, va veni ora hotărâtoare, care va stabili soarta fiecărui om, retragerea finală a darului milei de la oamenii vinovați... În timp ce omul de afaceri este captivat de urmărirea câștigului, în timp ce iubitorul de plăceri caută satisfacerea poftelor, în timp ce fiica modei își aranjează pozoarele, s-ar putea ca în ceasul acela Judecătorul întregului pământ să rostească sentința: „Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit prea ușor.” (Daniel 5:27).”⁹

„Locuitorii pământului nu vor ști când hotărârea irevocabilă a Sanctuarului a fost pronunțată și soarta lumii a fost stabilită pentru totdeauna.”¹⁰

Un timp de foamete după Cuvântul lui Dumnezeu

Biblia profetizează despre o foamete după Cuvântul lui Dumnezeu care urmează să vină. (Vezi Amos 8:11, 12).

Când va fi această foamete după auzirea Cuvântului Domnului? Spiritul profetic ne spune că va veni după ce Hristos părăsește sanctuarul, după ce timpul de probă va fi deja încheiat și în timp ce plăgile sunt revărsate peste pământ. În viziune a fost arătat:

„Plăgile cădeau asupra locuitorilor pământului. Unii Îl acuzau pe Dumnezeu și Îl blestemau. Alții se grăbeau la cei din poporul lui Dumnezeu și îi implorau să-i învețe cum să scape de judecățile Lui.

Dar sfinții nu aveau nimic pentru ei. Fusese vărsată ultima lacrimă pentru păcătoși, fusese înălțată ultima rugăciune agonizantă, fusese purtată ultima povară, fusese dată ultima avertizare. Dulcele glas al îndurării nu avea să-i mai îmbie vreodată. Când sfinții și tot cerul au fost interesați de mântuirea lor, ei nu au avut niciun interes față de propriile lor persoane. Le-a fost pusă înainte viața și moartea. Mulți au dorit viața, dar nu au făcut niciun efort pentru a o obține. Ei nu au ales viața, și acum nu mai exista niciun strop de sânge ispășitor pentru a-i curăți pe cei vinovați, nici un Mântuitor plin de compasiune, care să pledeze în favoarea lor și să strige: „Cruță-l, cruță-l pe păcătos încă puțină vreme”. Tot cerul se unise cu Isus în timp ce auziseră cuvintele înfricoșătoare: „S-a împlinit! S-a sfârșit!”. Planul de mântuire fusese împlinit, dar puțini aleseseră să-l accepte. Și, în timp ce glasul cel dulce al îndurării se stinge, frica și groaza îi cuprindea pe cei răi. Cu o îngrozitoare claritate, ei au auzit cuvintele: „Prea târziu! Prea târziu!”

Cei care nu prețuiseră Cuvântul lui Dumnezeu se grăbeau încoace și încolo, rătăcind de pe o mare pe alta și de la miez-noapte la răsărit pentru a căuta Cuvântul lui Dumnezeu. Îngerul lui Dumnezeu a spus: „Nu-l vor găsi. Este foamete în țară; nu o foamete de pâine, nici sete de apă, ci de a auzi cuvintele Domnului. Ce n-are ei pentru un cuvânt de aprobare din partea lui Dumnezeu! Dar nu, ei trebuie să flămânzească și să înseteze mai departe. Zi după zi au disprețuit mântuirea, prețuind comorile și plăcerea pământească mai mult decât orice comoară și perspectivă cerească. Ei L-au respins pe Isus și i-au disprețuit pe sfinții Lui. Cei necurați trebuie să rămână necurați pentru totdeauna.”¹¹

Nu mai este un alt timp de probă

Noi trebuie să facem tot ce putem mai bine în ocaziile pe care le avem acum. Un alt timp de încercare, în care să ne pregătim pentru cer, nu ni se va mai acorda. Acesta este singurul și ultimul nostru prilej de

a ne forma caracterul care ne va califica pentru căminul viitor, pe care Domnul l-a pregătit pentru toți cei care ascultă poruncile Lui...

Fiecare va fi verificat și încercat potrivit cu lumina pe care a avut-o. Cei care se întorc de la adevăr spre teorii omenesti nu vor mai avea un alt timp de încercare. Nu va fi un mileniu pământesc. Dacă, după ce Duhul Sfânt a adus convingerea în inima lor, s-au împotrivit adevărului și și-au folosit influența pentru a închide calea, astfel încât nici alții să nu-l primească, nu vor mai fi niciodată convinși. Ei nu au căutat să-și transforme caracterul în timpul de probă acordat lor, și Hristos nu le va mai da prilejul s-o ia iarăși de la început. Hotărârea va fi definitivă.”¹²

Protecția noastră în timpul de probă

Am văzut că atunci când Hristos va părăsi sanctuarul și timpul de probă se va încheia, cei nedrepti și murdari vor primi pe frunte sau pe mână semnul fiarei și vor bea din vinul mâniei lui Dumnezeu, ultimele șapte plăgi se vor revărsa fără milă; și vor fi chinuți cu foc și pucioasă în prezența sfinților îngeri și în prezența Mielului.

Dar ce se va întâmpla cu cei neprihăniți și sfinți? Vor fi ei osândiți de plăgi împreună cu cei răi? Cu siguranță nu! Înainte să se încheie timpul de probă care vestește timpul de strâmtorare ei vor fi sigilați cu sigiliul viului Dumnezeu.

Mesagerul Domnului descrie: „Am văzut timpul de strâmtorare, cum nu a mai fost niciodată până acum – Isus mi-a spus că este vremea strâmtorării lui Iacov și că noi vom fi izbăviți din ea de glasul lui Dumnezeu. Chiar înainte de a intra [în timpul de strâmtorare], noi toți am primit sigiliul viului Dumnezeu. Apoi am văzut cei patru îngeri care încetează să mai țină cele patru vânturi. Și am văzut foamete, ciumă și sabie, națiune ridicându-se împotriva altei națiuni, și întreaga lume era în confuzie.”¹³

Singura noastră siguranță

Sigiliul Dumnezeului cel viu este o protecție a celui Atotputernic asupra poporului Său pentru a-i proteja în

vremea strâmtorării, ca ei să nu fie atinși de plăgi. Ellen G. White a spus: „Am văzut o apărătoare pe care o trăgea Dumnezeu asupra poporului Său pentru a-i proteja în timpul strâmtorării; și fiecare suflet care era hotărât pentru adevăr și care era curat la inimă, avea să fie acoperit cu apărătoarea Celui Atotputernic.”¹⁴

„Am văzut că Satan lucra în aceste moduri pentru a-i distra, amăgi și îndepărta pe cei din poporul lui Dumnezeu, chiar acum, în acest timp al sigilării... Satan își încerca toate tertipurile pentru a-i ține acolo unde erau, până avea să treacă vremea sigilării, până când apărătoarea avea să fie trasă peste poporul lui Dumnezeu, iar ei să fie lăsați fără un loc în care să se adăpostească de mânia arzătoare a lui Dumnezeu, din ultimele șapte plăgi.”¹⁵

Aceasta înseamnă că propria noastră protecție în vremea de strâmtorare este să avem sigiliul Dumnezeului celui viu pe frunțile noastre, ca să putem fi protejați de urgia plăgilor. A fi sigilat înseamnă a fi întemeiat în adevăr, „ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire” (Efeseni 4:14).

„De îndată ce poporul lui Dumnezeu este pecetluit fiecare pe frunțile lor – nu este ca orice sigiliu sau semn care poate fi văzut, ci o întemeiere în adevăr, atât din punct de vedere intelectual cât și spiritual, așa încât nu poate fi mutat.”¹⁶

Mai mult, pentru a fi pecetluit, trebuie să ne îndepărtăm de neleguire. Este scris, „Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărâdelege!” (2 Timotei 2:19).

Ca noi să putem fi sigilați, păcatul nostru trebuie „să se arate din cale

afară de păcatos” (Romani 7:13) în percepția noastră, ca să putem să îl evităm. Nu mai trebuie să fim indiferenți față de păcat. (Vezi Ezechiel 9:4).

„Acum, când Marele nostru Preot face ispășire pentru noi, trebuie să căutăm să devenim desăvârșiți în Hristos. Nici măcar printr-un gând Mântuitorul nostru n-a putut fi adus să Se supună puterii ispitei. Satan găsește în inimile omenesti un loc unde-și poate câștiga un punct de sprijin; o dorință păcătoasă este nutrită, prin care ispitele lui își manifestă puterea. Dar Hristos a declarat despre Sine: „Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine” (Ioan 14:30). **Satan n-a putut găsi nimic în Fiul lui Dumnezeu care să-i fi oferit posibilitatea biruinței. El păzise poruncile Tatălui Său și în El nu era niciun păcat pe care Satan să-l poată exploata spre folosul lui. Aceasta este starea în care trebuie să fie găsiți acei care vor sta în timpul strâmtorării.**”¹⁷

„Niciunul dintre noi nu va primi sigiliul lui Dumnezeu, atâta timp cât caracterele noastre au o zbârcitură sau o pată pe ele. Nouă ne este lăsată remedierea caracterelor noastre, curățirea templului sufletului de orice întinăciune. Atunci, ploaia târzie va cădea asupra noastră, așa cum ploaia timpurie a căzut asupra ucenicilor în Ziua Cincizecimii.”¹⁸

Remarcați că pentru sigilare și pentru ploaia târzie sunt aceleași condiții. Ioan ne spune că cei care primesc sigiliul lui Dumnezeu sunt sfinți: „Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Apocalipsa 14:5). Pentru a fi sigilați, prin harul lui Dumnezeu, trebuie să biruim păcatul înainte ca Isus să părăsească locul preasfânt din sanctuarul ceresc.

Referințe:

¹ Marea luptă, p. 489; ² The Ellen G. White 1888 Materials, p. 127; ³ Early Writings, pp. 36, 37; ⁴ Marea luptă, pp. 627, 628; ⁵ Idem, p. 490; ⁶ The Review and Herald, 9 oct. 1894; ⁷ Selected Messages, bk. 2, p. 16; ⁸ Comentarii Biblice, vol. 7, p. 979; ⁹ Marea luptă, p. 491; ¹⁰ Idem, p. 615; ¹¹ Scrieri Timpurii, pp. 281, 282; ¹² Evenimentele ultimelor zile, pp. 236, 237; ¹³ Day-Star, ¹⁴ martie, 1846; ¹⁴ Scrieri timpurii, p. 43; ¹⁵ Idem, p. 44; ¹⁶ Comentarii Biblice, vol. 4, p. 1161; ¹⁷ Marea luptă, p. 623; ¹⁸ Testimonies, vol. 5, p. 214.

Fericita nădejde

de Abel Morales – Argentina

Sunt interesante de vizitat renumitele Morminte Regale ale Muzeului Sipán din orașul Lambayeque, Peru, unde este expus trusoul domnitorului Sipánului, un vechi conducător al culturii Moche. Acest conducător a domnit în partea de nord a actualului teritoriu al acestei țări, în secolul al treilea d. Hr.

În 1987 o echipă de specialiști au făcut săpături în această zonă arheologică, recunoscută drept principala descoperire pre-incașă a secolului XX în America de Sud.

Împreună cu trupul mumificat al domnitorului Sipánului, se mai pot descoperi câteva idei despre viața lui personală și dorințele sale:

- Îmbrăcămintea lui regală, dezvăluind dorința lui arogantă de a-și perpetua stăpânirea dincolo de moarte.
- Diferite înfățișări ale zeului Al Paec, divinitatea supremă pe care el o venera.
- Un colier de aur și argint făcut din douăzeci de alune, simbolizând soa-

rele și luna, adică echilibrul spiritual perfect între întuneric și lumină, pe care voia el să îl atingă.

- Câteva piese pe fața lui, care prezintă forme anatomice: nas, ochi, dinți și acoperitoare de urechi, toate forjate din aur curat, evidențiind dorința de a i se immortaliza fața.
- Pictura procesiunii funerare cu ceea ce se înțelege a fi soția sa, două concubine, liderul militar, un om de veghe, un soldat, precum și un copil, un câine și două lame (un animal indigen din regiunea andină, sacrificat în favoarea lui).

Toate acestea indică nucleul speranțelor sale spirituale, și anume: a trăi veșnic cu obiectele sale și cu oamenii cei mai prețioși pentru el.

O speranță zadarnică

„Cei ce se lipsesc de idoli deșerti îndepărtează îndurarea de la ei.” (Iona 2:8).

Să trăiești în această lume cum a trăit domnitorul Sipánului, strădu-

indu-te să obții putere și tinerețe veșnică, constituie cea mai zadarnică speranță. Dar ceea ce este și mai regretabil este cazul celor care, fiind conștienți de Evanghelia veșnică, suferă o astfel de nebunie:

„Solomon ședea pe un tron de fildeș, treptele erau de aur curat, având de o parte și de alta șase lei de aur. Ochii lui se așteptau asupra celor mai frumoase grădini cultivate cu cea mai înaltă îngrijire. Acestea ofereau priveliști încântătoare, aranjate să se asemene, pe cât posibil cu grădina Eden. Arbori și arbuști aleși și flori de toate soiurile fuseseră aduse din diferite țări străine pentru a împodobi grădinile palatului. Păsările de tot soiul cu penele lor colorate în tot felul de culori strălucitoare, zburau din copac în copac, umplând văzduhul cu răsunetul cântărilor lor plăcute. Mulțime de slujitori tineri, îmbrăcați și decorați splendid, așteptau să-i împlinească și cea mai neînsemnată dorință. Scene de veselie, de muzică,

de sport și de jocuri erau aranjate astfel să distreze pe împărat. Toate acestea necesitau cheltuieli de sume mari de bani.

Dar toată această desfășurare de mijloace distractive nu făceau pe Solomon să se simtă fericit. El ședea pe tronul său magnific cu privirea încruntată și întunecată de descurajare. Această risipă extravagantă de bani lăsase urme adânci pe fața sa frumoasă și inteligentă de altădată. O schimbare tristă se petrecuse în tânărul Solomon. Fața sa era brăzdată de trăsături de îngrijorare și de nefericire și purta semnele expresive ale abuzurilor lui senzuale. Buzele lui stau gata să izbucnească în reproșuri la cea mai ușoară abatere de la voința lui.”

Nervii lui zdruncinați și corpul lui slăbit dădeau pe față rezultatul violării legilor naturii. El mărturisește despre viața lui risipită, despre goana lui zadarnică după fericire. El exclamă îndurerat: „Totul este deșertăciune și goană după vânt”.¹

Trăiește plin de speranță!

La Școala Misionară Ebenezer din Brazilia, studenții dau o mână de ajutor la Spitalul Naturist Oasis Paranaense. Cu o anumită ocazie, doi pacienți au fost internați cu cancer în stadiu terminal. Unul dintre ei primea vizite periodice de la soția și copiii săi. În conversațiile lor, pacientul impregna aerul cu lamentări și expresii negative. Observând fața soției sale de fiecare dată când el exprima neîncredere în tratamentele naturale simple, atitudinea lui negativă era evidentă. Ea ne-a întrebat: „Cum îl pot încuraja pe acest om care este pierdut datorită propriei lui negativități?” Câteva luni mai târziu, acest pacient a murit în împrejurări nefericite.

În capătul celălalt al aceleiași camere, se desfășura o imagine diametral opusă. Un pacient cu condiții de sănătate similare – un om care nu avea nici măcar binecuvântarea unor vizitatori – se comporta foarte diferit. De fiecare dată când intram să aplicăm un tratament, el umplea

camera cu expresii de bucurie și speranță. Atitudinea lui a exercitat o putere vindecătoare în toată ființa sa, precum și în cei care îl ajutau.

Îți poți imagina finalul? Într-o zi am intrat în camera sa după cum era rutina noastră și am observat o situație neobișnuită. Pacientul era în baie, dar noi nu înțelegeam tăcerea persistentă. Într-un final am intrat să vedem ce se întâmplase cu el. Am descoperit că avea ceva în cavitatea bucală, care îl împiedica să vorbească. Era o tumoare de mărimea unei portocale medii. Urmând indicația personalului de serviciu, a fost dus imediat la laboratorul Policlinicii din centrul orașului Curitiba, unde s-a constatat că era o masă tumorală canceroasă, desprinsă întreagă, în mod natural și miraculos de la rădăcină.

În ziua în care i s-a dat vestea, noi eram lângă el și l-am văzut tresăltând de bucurie. Ne-a îmbrățișat și a folosit o expresie care nu se va șterge niciodată din mintea mea. El a exclamat: „Încă din prima zi, am avut speranță în aceste metode naturiste!”

Nu l-am mai văzut pe acel tânăr după aceea, dar putem fi siguri că nădejdea a mișcat brațul divin și a declanșat un răspuns fiziologic care i-a inundat organismul cu sănătate – deci cu siguranță, tumoarea nu mai avea un mediu în care să se dezvolte.

Dacă învățăm să trăim în nădejde, vom umple aerul cu expresii de victorie, care îi vor contamina chiar și pe cei mai deznădăjduiți.

O nădejde activă

În regiunea New England din Statele Unite, oamenii aveau nevoie să construiască un baraj foarte important pentru a genera energie. Pe terenul pe care era făcut proiectul se afla un sat cu case frumoase. Guvernul a comunicat locuitorilor: „Executarea acestui proiect va dura mulți ani, deși am semnat deja contractul, iar casele voastre sunt acum proprietatea Statelor Unite, deci veți avea voie să locuiți în ele pentru încă o perioadă scurtă de timp, până într-o zi când va trebui să părăsiți definitiv zona.”

Acesta era un oraș frumos, dar din acel moment a început să se deterioreze. Oamenii nu își mai reparau casele și nu mai aveau grijă de grădinile lor – și ceea ce fusese odată un orașel frumos a devenit un cartier mizerabil. De ce s-a întâmplat o astfel de schimbare? Ei își pierduseră speranța.

Mulți creștini care au încetat să mai studieze profeția nu mai au o speranță autentică pentru viitorul glorios al bisericii. Pierderea speranței lor are ca rezultat o viață inactivă și mizerabilă.

„Revenirea Domnului a fost în toate veacurile nădejdea urmașilor Săi adevărați. Făgăduința Mântuitorului la despărțirea de pe Muntele Măslinilor, că va reveni, a luminat viitorul ucenicilor Săi, umplându-le inimile de bucurie și nădejde pe care suferința și încercările nu le pot întuneca. În mijlocul suferinței și a persecuției, „arătarea marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” a fost „fericita nădejde”...”

„Din temniță, de la rug, de pe eșafod, unde sfinții și martirii au mărturisit despre adevăr, vine de-a lungul veacurilor exprimarea credinței și a nădejdii lor. Fiind „siguri de învierea Sa și, în consecință, și de învierea lor la revenirea Sa, pentru motivul acesta”, spune unul dintre acești creștini, „ei nu se temeau de moarte și se constata că erau mai presus de ea”.²

„Grăbește, o, Doamne, această zi binecuvântată!” Aceasta era nădejdea bisericii apostolice, a „bisericii din pustie” și a reformatoilor.”³

Din timpurile străvechi Scripturile au declarat certitudinea revenirii lui Hristos, încurajând biserica să rămână activă. Mai mult decât atât, profețiile descriu semnele astfel încât toată lumea să știe timpul în care trăiește și să se pregătească.

Semne ale speranței

„Descoperitorul descrie astfel primul dintre semnele care preced a doua venire: „S-a făcut un mare cutremur de pământ, soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, și luna s-a făcut ca sângele” (Apocalipsa 6:12).”

„Aceste semne au fost văzute înainte de începutul secolului al XIX-lea. Și ca o împlinire a acestei proorocii, în anul 1755 a avut loc cel mai groaznic cutremur care a fost înregistrat vreodată. Deși este cunoscut în general sub numele de cutremurul din Lisabona, el s-a întins pe o mare parte din Europa, Africa și America. A fost simțit în Groenlanda, în Indiile de Vest, în insulele Madeira, în Norvegia și Suedia, Marea Britanie și Irlanda. El s-a extins pe o suprafață de 4 milioane de mile pătrate. În Africa, șocul a fost aproape tot atât de puternic ca și în Europa.”⁴

„Douăzeci și cinci de ani mai târziu, a apărut al doilea semn menționat în profeție - întunecarea soarelui și a lunii... La 19 mai 1780, această profeție s-a împlinit...

Păsările s-au retras în cotețe și s-au dus la culcare, vitele s-au înapoiat în staul ca pentru noapte și rumegau. Broaștele orăcăiau, păsările cântau cântece de seară, iar liliecii zburau. Însă oamenii știau că nu venise noaptea...”⁵

„După miezul nopții întunericul a dispărut, iar luna, când a fost văzută imediat după aceea, avea culoarea sângelui.

Ziua de 19 mai 1780 a rămas în istorie ca „Ziua întunecoasă”. Din vremea lui Moise n-a mai fost o întunecime de aceeași densitate, întindere și durată, care să fi fost înregistrată vreodată.”⁶

„În anul 1833, la doi ani după ce Miller începuse să prezinte în public dovezile cu privire la apropiata venire a lui Hristos, a apărut ultimul din semnele care fuseseră prezise de Mântuitorul ca semn al venirii Sale pentru a doua oară. Căci Însuși Isus spusese: „Stelele vor cădea din cer” (Matei 24:29)...

Această profeție și-a găsit o împlinire impresionantă și izbitoare în marea ploaie meteorică din 13 noiembrie 1833.

Aceasta a fost manifestarea cea mai întinsă și magnifică a unei căderi de stele care a fost raportată vreodată.”⁷

Principii de interpretare care au confirmat speranța

„În anul 1840, o altă împlinire remarcabilă a profeției a stârnit un interes larg răspândit. Cu doi ani mai înainte, Josiah Litch, unul dintre pastorii conducători ai predicării celei de a doua veniri, a publicat o expunere cu privire la Apocalipsa capitolul 9, prezicând căderea Imperiului Otoman. După calculele sale, această putere urma să fie zdrobită... ea se va termina la 11 August 1840, când puterea otomană din Constantinopol se aștepta ca să cadă. Și lucrul acesta cred că se va produce.” - *Josiah Litch, în Signs of the Times, și Expositor of Prophecy, 1 august 1840.*

„Chiar la data fixată, Turcia, prin ambasadorii ei, a acceptat protecția puterilor aliate ale Europei, așezându-se în felul acesta sub controlul popoarelor creștine. Evenimentul a împlinit profeția cu exactitate. Când s-a aflat, mulțimile s-au convins de corectitudinea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și colaboratorii săi și un impuls minunat a fost dat mișcării advente.”⁸

Dar de ce atât de mulți sunt indiferenți?

„Când Mântuitorul a arătat urmașilor Săi semnele revenirii Sale, El a profetizat starea de păcătoșenie care va exista chiar înainte de a doua Sa venire. Ca și în zilele lui Noe, urma să fie o activitate și o alergare după afaceri lumești și după căutarea de plăceri — oamenii urma să cumpere, să vândă, să planteze, să construiască, să ceară și să dea în căsătorie — împreună cu uitarea lui Dumnezeu și a vieții viitoare. Pentru acei care vor trăi în vremea aceasta, sfatul lui Hristos este: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră.” (Luca 21:34).”⁹

Orbirea spirituală, lăcomia, apostazia, îmbuibarea și senzualitatea nelegiuită sunt rezultatul sigur

al unei vieți fără speranță – o viață care inevitabil devine neglijentă și indiferentă. Aș dori să analizăm rezultatele contradictorii pe care adevărata „Nădejde Binecuvântată” le va avea asupra vieții mele și a dumneavoastră:

Efectele adevăratei nădejdi

„Atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat.” (1 Ioan 3:2, 3).

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos.” (1 Tesaloniceni 5:23).

Oriunde cuvântul lui Dumnezeu a fost predicat în mod credincios, acei care au fost convertiți au adus roade vrednice de pocăință. „Ei au crezut și au fost botezați și apoi s-au ridicat să meargă într-o viață nouă, fapte noi în Hristos Isus; nu pentru a se modela după poftele de mai înainte, ci prin credința în Fiul lui Dumnezeu, să calce pe urmele Sale, să reflecte caracterul Său și să se curățească, după cum El Însuși este curat. Lucrurile pe care odinioară le urau, acum le iubeau, iar lucrurile pe care odată le iubeau, acum le urau. Cel mândru și încrezut în sine a devenit blând și umil cu inima. Cel arrogant și înfumurat a devenit serios și modest. Cel profan a devenit respectuos, bețivul a devenit sobru și desfrânatul a devenit curat. Modele deșarte ale lumii au fost părăsite.”¹⁰

Preaiubiților, dacă nădejdea noastră este autentică, nu numai că vom tânji ca Hristos să Se întoarcă pe pământ a doua oară, dar scopul nostru principal va fi ca El să Se întoarcă definitiv în viețile noastre și, ca urmare, în biserică. Dorința noastră ar trebui să fie să alungăm dușmanul sufletelor din mijlocul nostru, împreună cu distragerile lumii care ne îndepărtează de Isus în viața noastră de zi cu zi. Satan pune stăpânire pe inimă, trimițând demoni cu misiuni specifice de a

declanșa diferite tendințe spre rău, care să ne separe de Domnul nostru.

Demoni concreți?

Să luăm în considerare câteva pasaje din Spiritul Profetic cu privire la demonii care atacă în mod specific punctele noastre slabe.

„Spiritele rele, la început create fără păcat, erau egale în natură, putere și slavă cu ființele sfinte, care acum sunt solii lui Dumnezeu. Dar, căzute prin păcat, ele s-au unit pentru dezonorarea lui Dumnezeu și pentru distrugerea oamenilor. Unite cu Satan în răzvrătirea sa și aruncate din ceruri odată cu el, au colaborat cu el de-a lungul veacurilor în lupta împotriva autorității divine. În Scriptură se spune despre confederația și despre conducerea lor, despre diferitele lor categorii, despre inteligența și despre viclenia lor și despre planurile lor răutăcioase împotriva păcii și fericirii oamenilor.”¹¹

„Demonul geloziei s-a furișat în inima împăratului [Saul]. El s-a mâniat pentru că David a fost pus mai presus de el.”¹²

Când Isus a venit pe pământ „trulul ființelor omenești, făcut pentru a fi un locaș al lui Dumnezeu, devenise un locaș al demonilor. Simțurile, nervii, pasiunile, mădularele oamenilor erau influențate de agenți supranaturali, prin satisfacerea celor mai josnice plăceri. Pe chipurile oamenilor era imprimată chiar pecetea demonilor.”¹³

Pasajele care au fost citate mai sus sunt foarte clare. Satan își aranjează agenții să lovească în punctele noastre slabe, ca să ne conformăm la indolență. Dacă eu sunt lacom, bârfitor, necinstit, egoist, necumpătat, desfrânat, nerăbdător, mincinos, leneș, superficial, încrezut etc., cu siguranță unii dintre agenții lui sunt însărcinați să exploateze din plin unele din deficiențele mele. O veche vorbă spune: „Ceea ce nu biruiești tu, te va birui pe tine.”

Există vreo speranță?

Dacă avem câteva din aceste trăsături de caracter nedorite, nu ar

trebui să ne descurajăm, pentru că Spiritul Profetic spune că: „Nimeni altul în afară de Hristos nu poate remodela caracterul care a fost ruinat de păcat. El a venit să alunge demonii care puseseră stăpânire pe voința omului.”¹⁴

Chiar și în cazul lui Iuda Iscarioteanul: „Dacă ar fi vrut să își deschidă inima față de Hristos, harul dumnezeiesc ar fi îndepărtat demonul egoismului.”¹⁵

În cele din urmă, Maria, „care fusese decăzută și a cărei minte fusese o locuință a demonilor, ajunsese foarte aproape de Mântuitorul prin comuniune și slujire.”¹⁶

„Domnul Hristos poate ajunge la cele mai mari adâncimi ale suferinței și degradării omenești. El ne poate da ajutor să biruim chiar și acest demon al necumpătării.”¹⁷

În 1927 submarinul S-4 s-a scufundat în Golful Mexic. Multe nave au venit repede în ajutorul echipajului. În timpul manevrelor de salvare, un scafandru abil a auzit un sunet în pereții metalici ai navei; era un mesaj în codul Morse. A descifrat codul și a transmis mesajul imediat: „Echipajul submarinului pune o întrebare, vor să știe: „Este vreo speranță? Este vreo speranță?” Aceasta este ceea ce lumea vrea să știe și este rândul nostru să le reamintim căci noi trăim în același fel:

În vremea aceea „erați fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume.” (Efeseni 2:12).

„Căci și noi eram altădată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți de tot felul de poftă și de plăceri, trăind în răutate și în pizmă, vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții. Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru; pentru ca, odată

socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem în nădejde moștenitori ai vieții veșnice.” (Tit 3:3-7).

Ce fel de speranță am eu?

Observând pe majoritatea din biserică astăzi, se naște o întrebare: Va fi speranța noastră una frivolă, ca cea a domnitorului din Sipán? Iroesc eu bunăvoința lui Dumnezeu așa cum a făcut Regele Solomon? S-a stins în noi speranța activă și arzătoare a bisericii apostolice și a reformatoarelor?

Ce se întâmplă în viețile noastre – ne-am răcit? Devotamentul crescând pentru câștigul de bani înlocuiește oare devotamentul meu personal? Ne-a făcut cumva dorința de a fi o biserică populară să plasăm acea zi solemnă în viitor, când se va încheia ordinea actuală a lucrurilor?

Să exclamăm și noi cu profetul mesianic: „o, de ai despica cerurile și de Te-ai coborî, să se topească munții înaintea Ta” (Isaia 64:1 engl.KJV).

Fraților, fie ca această dorință puternică să ne conducă individual și ca popor să trăim ca adevărați creștini!

„Primii creștini au fost cu adevărat un popor deosebit. Comportamentul fără reproș și credința lor neclintită erau o muștrare continuă, care tulbura pacea păcătoșilor. Deși puțini la număr, fără avere, poziție sau titluri, ei produceau teamă făcătorilor de rele, când erau cunoscute învățăturile și caracterul lor.”¹⁸

Atunci lumea nu va mai putea nega că Mișcarea de Reformă sunt acei oameni care așteaptă „fericita nădejde și arătarea plină de slavă a marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos” (Tit 2:13 engl.KJV). Amin și amin!

Referințe:

¹ Comentarii Biblice, vol. 3, p. 1165; ² Marea luptă, p. 302; ³ Idem, p. 304; ⁴ Idem; ⁵ Idem, pp. 306, 307; ⁶ Idem, p. 308; ⁷ Idem, p. 333; ⁸ Idem, pp. 334, 335; ⁹ Idem, p. 309; ¹⁰ Idem, pp. 461, 462; ¹¹ Idem, p. 513; ¹² Patriarhi și profeți, p. 650; ¹³ Hristos, lumina lumii, p. 36; ¹⁴ Idem, p. 38; ¹⁵ Idem, p. 294; ¹⁶ Idem p. 568; ¹⁷ Îndrumarea Copilului, p. 401; ¹⁸ Marea luptă, p. 46.

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, nr. 27
505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111
E-mail: info@farulsperantei.ro
www.farulsperantei.ro

ISSN: 1584-269x

Semnele timpului

*„Fățarnicilor, fața pământului și a cerului știți s-o deosebiți, vremea aceasta cum de n-o deosebiți?”
(Luca 12:56).*

*Frunzele agitate cădeau
În jurul meu unde stăteam;
Zilele însorite se scurgeau
Și scădeau mereu – ce se întâmplă oare?
Vara, cu lumina soarelui
Și florile parfumate, este moartă;
Iar toamna, în bunătatea ei,
A presărat acum pământul cu roșu.*

*Nu este nevoie de un văzător să ne spună
Când vara se sfârșește;
Nu este nevoie de vreun profet
Să ne spună că iarna se apropie.
Cunoaștem semnele verii
Și ale toamnei, iernii și primăverii;
Dar știm noi semnele care ne spun
Despre venirea Regelui?*

*Semnele sunt scrise deslușit
Dacă noi doar ne uităm
În paginile binecuvântate
Ale măreței Cărți învechite.
Ziua venirii Lui
Se apropie acum cu siguranță...
Semnele sunt toate în jurul nostru
Pe pământ, pe mare și în cer.*

*Mireasa Lui se pregătește
Își pune hainele de har;
Ea așteaptă să vadă gloria
Și fața Lui zâmbitoare.*

*Priviți! El vine curând!
Iată, Mirele Se apropie!
Semnele sunt toate în jurul nostru,
Pe pământ, pe mare și în cer.*

*Ești pregătit pentru cină,
Pentru nunta Mielului?
Sau este totul pentru tine o glumă,
O teorie sau o înșelătorie?
Tu spui: „Am auzit această poveste,
O, de atât de multe ori până acum!”
Și așa tu nu realizezi
Că Mirele este la ușă.*

*Ziua Sa de pregătire
Și ziua Lui de nori și tristețe,
Ziua Lui de întuneric teribil
Și ziua Lui de osândă groaznică,
Ziua de groaznică pierzanie se grăbește
A tuturor oamenilor păcătoși,
Care vor căuta adăpost în peșteri
Sau vreun refugiu, atunci.*

*O, vino curând, Doamne Isuse!
Căci noi așteptăm din zi în zi.
„Iată! El vine curând”,
Acum aud Duhul spunând.
Noi nu vom mai zăbovi;
Pe pământ și mare sau în cer
Semnele spun hotărât
Împărăția Lui este aproape.*

Adaptare după o sursă anonimă